

HỘI THÁNH TIN LÀNH VIỆT NAM
TẠI THỤY SĨ

76
9&10
2020

Biết ơn
CHÚA

*“Tôi hết lòng cảm tạ Đức Giê-hô-va
Tỏ ra các công việc lạ lùng của Ngài”.*

Thi thiên 9:1

<u>Bài viết – Suy Gẫm:</u>	Trang
Năng Quyền của Sự Cảm Tạ	3
Sống Với Lòng Biết Ơn	7
Ơn Trời	11
Khẩu Trang và Khoảng Cách	16
Có Một Tình Yêu Như Thế	19
Độc sách :Theo Dấu Chân Chúa – Charles M, Sheldon	24

Sinh Hoat Hội Thánh:

Ảnh Bìa – <i>Kim Nguyệt</i>	1
Đố Kinh Thánh – <i>Liên Nguyễn</i>	21
Thông báo – Tin Tức	43

Ứng hộ báo Sức Mới xin gửi vào

- Số tài khoản (compte Postal): 17-391352-2 Võ Ngọc Thủy Thương
- Và ghi rõ : BÁO SỨC MỚI.

Xin chân thành cảm ơn quý vị đã quan tâm và góp phần trong công việc Chúa với chúng tôi!

Ban Biên Tập : Hình Như Bích Hạnh, Lê Kim Nguyệt, Lê Vi, Nguyễn Thị Liên,
Võ Ngọc Thủy Thương.

Cố vấn: MS. quản nhiệm Ngô Bá Tạo.

Năng Quyền của Sự Cảm Tạ

Trong cuộc sống, một lời nói “cảm ơn” rất dễ dàng trên cửa miệng khi bạn nhận được sự trợ giúp nào đó; tuy nhiên, tấm lòng biết ơn chân thành từ sâu thẳm trong lòng thì rất khó để có thể bày tỏ ra bên ngoài. Cũng vậy, bạn luôn nói “Cảm ơn Chúa”, nhưng thực sự trong lòng bạn cảm ơn Chúa hay không thì lại là một câu hỏi mà chính bạn nên trả lời thành thật với Chúa. Là cơ đốc nhân, chúng ta nên dâng lời cảm tạ Chúa trong mọi lúc, mọi nơi và mọi hoàn cảnh, bởi tất cả những gì chúng ta đã, đang và sẽ có đều được tuôn chảy từ ân điển và sự thương xót nơi Đức Chúa Giê-xu.

Hãy vui mừng mãi mãi, cầu nguyện không thôi; hãy cảm tạ Chúa trong mọi hoàn cảnh, vì đó là ý muốn của Đức Chúa Trời đối với anh em trong Đấng Christ Jê-sus. (I Tê-sa-lô-ni-ca 5:16-18)

Khi chúng ta dâng lên Chúa lời cảm tạ chân thành của chúng ta, chúng ta sẽ được gần với Chúa nhiều hơn. Khi đối diện với khó khăn, chúng ta không quên tạ ơn Chúa, và khi chúng ta hướng lên Chúa, “phép lạ” sẽ xảy ra. Ngài kiếm tìm những ai có đời sống tôn vinh, cảm tạ và biết ơn Ngài; và chắc chắn không một thế lực tăm tối nào có thể nắm giữ hay cám dỗ họ được. Ma quỷ phải thối lui trước tấm lòng biết ơn Chúa của chúng ta bởi sự tạ ơn trong nghịch cảnh là một cửa lễ đẹp lòng Đức Chúa Trời. Vậy bạn có đang biết ơn Chúa không?

- Bạn biết ơn Chúa trong hoàn cảnh hiện tại không?
- Bạn có biết ơn sự cứu rỗi nơi Chúa Giê-xu hoặc cảm ơn Chúa bởi một tình bạn hay công việc bạn đang có không?
- Bạn có tạ ơn Chúa bởi cách Chúa tạo dựng nên bạn không?

Sự tạ ơn là chìa khóa cho đời sống bạn

Đây là chìa khóa đảo ngược mọi hoàn cảnh trong đời sống bạn bởi nó thay đổi bản thân bạn, quan điểm và thái độ của chính bạn. Lời cảm tạ từ trái tim chân thành thực sự có quyền năng. Lời cảm tạ ấy khiến Chúa đẹp lòng. Khi dâng lời cảm tạ là chúng ta đã chấp thuận và đi theo đường lối của Ngài. Hãy bắt đầu bằng việc tạ ơn Chúa bởi những ân phước Chúa ban, thay vì đắm mình chìm sâu trong những điều tiêu cực. Sống một đời sống không thỏa lòng sẽ khiến linh hồn của chúng ta trở nên khô hạn. Ê-li-sa-bét Ê-li-ót đã mất đi người chồng của mình đang khi trong chức vụ hầu việc Chúa. Cô ấy phải đối mặt với vô số những gian khổ nhưng hãy cùng xem lời chứng về sự vâng phục Chúa và sự thỏa lòng của cô ấy:

“Yêu Chúa là yêu Thánh Ý của Ngài; là đợi chờ cách kiên nhẫn Đấng quản cai đời sống mình, bởi Ngài là Đấng hiểu chúng tôi hơn ai hết; là thỏa lòng với thời điểm và kế hoạch thiên thượng của Ngài; là noi bước Chúa giống như sứ đồ Phao-lô – ông đã học biết cách thỏa lòng trong mọi hoàn cảnh. Mọi người biết ông đã viết những lời này trong hoàn cảnh nào không? – Trong ngục tù! Qua gian khổ mới gặt được thành công. Đây là lời kết cho sự tin kính và thỏa lòng – *“Sự tin kính cùng sự thỏa lòng chính là nguồn lợi lớn”* (I Ti-mô-thê 6:6)

Nhìn vào tấm gương Chúa Giê-xu

Ngài đã vâng phục ý muốn của Cha Thiên Thượng cho đến cùng. Ngài vâng lời không chút phàn nàn. Trong Phi-líp 2:5-8, Phao-lô khuyên chúng ta nên có cùng thái độ như vậy. Chúa Giê-xu không tư lợi gì cho bản thân nhưng Ngài đã sống như một người đầy tớ. Ngài khiêm nhường và vâng phục cho đến lúc chết trên thập tự giá. Vậy chúng ta cũng nên khiêm nhường và nhận lãnh Thánh Ý Chúa bằng tấm lòng biết ơn như Chúa Giê-xu đón nhận sự gian khổ mà không hề phàn nàn.

Công tước Wellington là một nhà lãnh đạo quân sự người Anh, ông đã rất hối tiếc vì không biết về quyền năng của sự ngợi khen trong suốt quãng đời của mình. Ông đã lập nên những chiến công vĩ đại và thậm chí là đã đánh bại Hoàng đế Na-pô-lê-ông tại Wa-ter-loo. Ông là một nhà lãnh đạo xuất chúng và rất khát khe. Nhưng khi về già, ông nhận ra rằng mình cần thay đổi rất nhiều. Một người

phụ nữ đã hỏi ông rằng: “Ông sẽ làm gì nếu như ông được sống thêm một lần nữa?” Sau một hồi suy nghĩ kỹ càng, ông trả lời rằng: “Tôi sẽ ngợi khen Chúa nhiều hơn.”

Bài học cho mỗi chúng ta:

Sống một đời sống tràn ngập sự ngợi khen và cảm tạ Chúa bằng tất cả sự tôn kính và niềm vui mừng.

Bạn có biết ai là người vĩ đại nhất trên thế gian? Đó là người luôn biết ơn Đức Chúa Trời, làm theo ý định của Cha, nhận lãnh mọi điều tốt lành với tâm lòng luôn sẵn sàng tôn vinh Chúa. Vậy, bạn có thể làm nên điều kỳ diệu không? Bạn không thể làm được điều gì khác ngoài chuẩn bị một tấm lòng cảm tạ, bởi sự cảm tạ sẽ khơi nguồn cho niềm hạnh phúc trong cuộc đời bạn. (William Law)

Vua Đa-vít đã viết trong Thi thiên 116:17 : “Con sẽ dâng lên Chúa tế lễ tạ ơn và cầu khẩn Danh Đức Giê-hô-va.” Bạn có biết rằng, cảm tạ Chúa dù trong nghịch cảnh là một cửa lễ đẹp lòng Đức Chúa Trời ? Đó là khi bạn dâng lên Ngài một món quà tạ ơn. Chúng ta hay phàn nàn, chỉ trích và tìm ra lỗi lầm. Nhưng cầm giữ được môi miệng và nói lời tạ ơn lại mang đến những điều kỳ diệu và sự thỏa lòng vui mừng trọn vẹn.

Thực hành dâng lời cảm tạ

Hãy luôn có thái độ biết ơn và cảm tạ để chúng ta có được một đời sống thuộc linh tăng trưởng. Sau đây là một số cách thực hành hằng ngày:

- Cảm tạ và ngợi khen Chúa bởi mọi điều trong đời sống chúng ta: Tạ ơn Chúa ngay trong khó khăn, gian khổ. Hãy thực hiện điều này như một cửa lễ dâng lên Ngài, Chúa sẽ khiến những hoạn nạn trở nên vui mừng.

Vậy nhờ Đức Chúa Jê-sus, chúng ta hằng dâng sinh tế bằng lời ngợi ca cho Đức Chúa Trời, nghĩa là bông trái của môi miệng tuyên xưng danh Ngài. (Ê-bơ-rơ 13:15)

- Không cho phép bản thân phàn nàn về bất cứ điều gì: Trong lúc khó khăn, hãy cầm giữ môi miệng mình. Thay vì phàn nàn, hãy nghĩ đến những cách mà bạn có thể dâng lên Chúa của lễ tạ ơn.

Hãy làm mọi việc không một tiếng cằn nhằn hay lưỡng lự, để anh em trở nên không chỗ trách được và thanh sạch, là con cái toàn hảo của Đức Chúa Trời giữa một thế hệ xảo quyệt và sa đọa; giữa thế hệ đó, anh em hãy chiếu rạng như ánh sáng trong thế gian. (Phi-líp 2:14-15)

- Không so sánh mình với người khác: Đừng ước mình có một cuộc sống khác biệt với mọi người. Đức Chúa Trời biết điều gì là tốt nhất cho chúng ta. Lời Kinh Thánh đã nói rằng Thánh Ý của Đức Chúa Trời trong Đức Chúa Giê-xu Christ cho con người là tấm lòng biết cảm tạ. Khi chúng ta bắt đầu biết tạ ơn Chúa cho những gì chúng ta có mà không so sánh với người khác thì các cửa ân phước trên trời sẽ đổ xuống cho chúng ta.

Mỗi người hãy tự xem xét công việc mình rồi sẽ thấy lý do để tự hào là dựa vào chính mình, chứ không phải so sánh với người khác. Ga-la-ti 6:4

Mạnh mẽ trong sự cầu nguyện:

Sa-tan luôn chống đối chúng ta cách quyết liệt bằng sự ngã lòng và lừa dối. Chúng ta chỉ có thể đối phó với chúng qua sự cầu nguyện với tấm lòng biết ơn Chúa. Nếu chúng ta nuôi dưỡng một đời sống thờ phượng và ngợi khen trong vinh hiển của Đức Chúa Trời thì mọi mưu kế của ma quỷ sẽ bị thất bại. Một đời sống thờ phượng và cảm tạ khiến sự hiện diện của Chúa được lan tỏa bởi lẽ thật của Chúa ngự trong sự thờ phượng.

Đức Chúa Trời vui lòng khi chúng ta tôn vinh và cảm tạ Ngài không thôi. Chẳng điều gì sánh bằng khi nhận được sự tôn vinh và kính trọng chân thành từ người khác. Đức Chúa Trời cũng yêu thích điều đó. Sẽ có điều kỳ diệu xảy ra khi chúng ta dâng lời ngợi khen và cảm tạ lên Chúa. Và ngay khi chúng ta khiến Chúa vui lòng thì tấm lòng chúng ta cũng được tràn ngập niềm vui. (William Law)

Theo: ibelieve.com

SỐNG VỚI LÒNG BIẾT ƠN

Có lẽ quý vị đều đồng ý rằng, sống bên cạnh những người vô ơn, không biết nghĩ đến những điều tốt mà người chung quanh đã làm cho mình thật là chán, vì công khó của chúng ta sẽ không bao giờ được ghi nhận hay nhắc đến. Có những người không biết quý sự giúp đỡ của bạn bè, có những người chồng không bao giờ nói với vợ hai tiếng cảm ơn, có những người vợ không nhận biết công khó của chồng và cũng có bao nhiêu đứa con không biết nghĩ đến công ơn cha mẹ. Những người thọ ơn mà không nói lời cảm ơn, không biết ơn, cũng không bày tỏ lòng biết ơn bằng hành động cụ thể không những khiến người đã ban ơn buồn và thất vọng nhưng cũng nói lên sự thiếu trưởng thành của chính người đó. Để không bị xem là người vong ơn và không trưởng thành, trong đời sống hằng ngày, chúng ta cần ghi nhận công ơn của người chung quanh và bày tỏ ra một cách cụ thể.

Chẳng hạn như khi chúng ta nhận được một món quà: quà cưới, quà sinh nhật, quà Giáng Sinh, hay bất cứ một món quà gì; do người ở xa gửi về hay người ở gần trao tặng, quà của bạn bè hay người thân trong gia đình, quà của người lớn hơn chúng ta hay nhỏ hơn chúng ta, chúng ta đừng bao giờ quên cảm ơn. Chúng ta nên gọi điện thoại hay gửi thiệp cảm ơn, hoặc ít nhất làm một điều gì đó, để người tặng quà biết rằng chúng ta ghi nhận và biết ơn sự quan tâm, chăm sóc đặc biệt người đó dành cho chúng ta. Nhiều đôi vợ chồng mới cưới lắm khi vì vui với tình yêu mới hoặc bận rộn với đời sống mới mà nhiều khi quên gửi thiệp cảm ơn những người đã đến chia vui và tặng quà trong ngày cưới của mình. Đây là một thiếu sót cần được sửa đổi.

Một đứa con không biết ơn cha mẹ là một niềm đau xót vô bờ bến cho cha mẹ. Những người không ghi nhận công khó của vợ hay chồng mà chỉ xem đó là trách nhiệm người kia phải chu toàn sẽ khiến người bạn đời đau buồn vì cảm thấy mình bị lãng quên, bị lợi dụng. Một khi cố gắng làm điều gì cho ai mà không được người đó biết đến, chúng ta sẽ nản lòng, không muốn làm gì nữa.

Ngược lại, khi chúng ta làm mà được ghi nhận công khó, được cảm ơn, chúng ta sẽ không mệt mỏi, không quản ngại khó khăn mà còn hăng hái phục vụ nhiều hơn. Vì thế xin Chúa giúp chúng ta luôn sống với người thân yêu với lòng thương yêu và biết ơn. Giúp chúng ta biết quý ông cha bà mẹ mà Chúa đã ban cho chúng ta, quý người vợ, người chồng mà Chúa đã đem đến trong cuộc đời chúng ta cũng như quý những đứa con, đứa cháu mà Chúa đã ban cho gia đình chúng ta. Hãy quý nhau và bày tỏ lòng thương yêu quý mến đó qua lời nói ngọt ngào, những hành động tế nhị, để người quanh ta vui sướng thỏa nguyện, biết rằng công khó của mình được ghi nhận chứ không phải là vô ích. Chúng ta hãy quý nhau, thương nhau mỗi ngày, khi còn được nhìn thấy nhau, được sống bên cạnh nhau hôm nay, vì chúng ta không có nhau mãi mãi và chúng ta có thể sẽ mất nhau trong ngày mà chúng ta không ngờ.

Nhưng, đó là đối với người, những người chung quanh chúng ta, giống chúng ta và bình đẳng với chúng ta, còn đối với Đức Chúa Trời là Đấng đã tạo dựng chúng ta, Đấng ban cho chúng ta sự sống thì sao? Nếu chúng ta chỉ cảm ơn ông bà cha mẹ, vợ chồng, con cái và người thân yêu mà quên cảm tạ Đức Chúa Trời, là Đấng đã ban cho chúng ta sự sống, bình an, tình thương của người chung quanh và mọi điều cần yếu trong đời thì chúng ta đã thiếu sót rất lớn. Theo Lời Kinh Thánh dạy, không biết ơn Đấng Tạo Hóa và không tạ ơn Ngài là một tội lớn trước mặt Chúa. Sứ đồ Phao-lô viết:

Cho nên, họ không thể chữa mình được, vì họ dẫu biết Đức Chúa Trời, mà không làm sáng Danh Ngài, và không tạ ơn Ngài nữa (Thư Rô-ma 1:20-21)

Làm con mà không biết ơn ông bà cha mẹ là điều đáng trách, làm người mà không biết công ơn Đấng đã tạo dựng nên mình là điều còn đáng trách hơn. Mỗi ngày chúng ta cần dâng lời cảm tạ Đức Chúa Trời, là Đấng đã ban cho chúng ta thân xác này, sự sống này cùng mọi điều trên đất này để chúng ta được hưởng. Trên hết, chúng ta phải cảm tạ Đức Chúa Trời vì Ngài đã yêu chúng ta đến nỗi đã xuống thế làm người, mang thân xác con người, để hy sinh chịu chết trên cây thập tự vì tội của chúng ta hầu có thể ban cho chúng ta sự sống đời đời. Sự giáng sinh làm người của Chúa là một biến cố xảy ra hai ngàn năm trước, mà cả thế

giới sẽ vui mừng kỷ niệm trong tháng Mười Hai. Để bày tỏ lòng biết ơn Chúa, chúng ta không những ghi nhớ công ơn của Chúa nhưng cũng kính yêu Ngài và tôn thờ hầu việc Ngài suốt đời.

Thưa quý vị, nếu chúng ta chỉ vào mặt bi quan và tiêu cực của đời sống như thế thì không thể nào cảm tạ Chúa được. Không những không thể biết ơn Chúa và cảm tạ Ngài mà còn không thể nào sống trong vui vẻ được. Vì thế chúng ta cần có cái nhìn xa hơn, lạc quan hơn. Chúng ta cần có cái nhìn của người có tinh thần biết ơn. Đó là chúng ta hãy nhìn vào những gì mình đang còn thay vì tiếc nuối những gì mình đã mất. Hãy nhìn vào những gì Đức Chúa Trời ban cho và ta đang có hơn là những gì mình không có. Hãy nghĩ đến những ngày gian nan thiếu thốn trước kia và cảm tạ Chúa thay vì than phiền về đời sống bận rộn và những trách nhiệm phải chu toàn hôm nay. Hãy nghĩ đến những người cô đơn, nghèo nàn, kém may mắn hơn ta và làm một điều gì đó để giúp đỡ họ. Mỗi ngày hãy nghĩ đến một điều để cảm tạ Chúa, chúng ta sẽ không còn thì giờ để than phiền hay lo lắng. Có người đã nói: Người có tinh thần biết ơn sẽ không có thì giờ để than phiền nhưng người hay than phiền sẽ không bao giờ biết ơn.

Có nhiều điều chúng ta hay xem thường và không biết ơn Chúa cho đến khi nào điều đó không còn nữa chúng ta mới quý và tiếc. Chẳng hạn như sức khỏe, công việc làm, những trách nhiệm trong gia đình, ông bà, cha mẹ, người vợ, người chồng của chúng ta, những đứa con mà chúng ta phải bận rộn chăm sóc mỗi ngày, những người bạn trong xóm, trong sở, v.v... Dù sức khỏe không được như khi ta còn trẻ, dù việc làm đang có không đúng như ta điều ta mơ ước, dù người vợ người chồng của ta có nhiều thiếu sót, vấp vấp, không tế nhị, yêu thương như ta mong muốn, dù những đứa con của chúng ta không tài giỏi, ngoan ngoãn như con của người khác, v.v... Dù hoàn cảnh không được như ta mong muốn, xin Chúa giúp chúng ta luôn luôn có tinh thần biết ơn Chúa và quý những gì Chúa ban cho cuộc đời chúng ta. Thánh Kinh dạy:

Anh em hãy vui mừng luôn mãi và cầu nguyện không ngừng. Hãy tạ ơn Chúa trong mọi hoàn cảnh. Vì đó là ý muốn của Đức Chúa Trời trong Chúa Cứu Thế Giê-xu đối với anh em (Thư I Tê-sa-lô-ni-ca 5:16-18)

Tác giả Thánh Vịnh thứ 103 nhắn nhủ chính mình: “Hỡi linh hồn ta, hãy ngợi khen Chúa Hằng Hữu, chớ quên các ân huệ của Ngài”

Để kết thúc, chúng tôi xin chia sẻ với quý vị một bài cầu nguyện cảm tạ như sau:

Kính lạy Chúa, con cảm tạ Chúa ban cho con có thức ăn hằng ngày và con sẽ không quên những người đang đói khổ. Tạ ơn Chúa ban cho con sức khỏe, con sẽ nhớ đến những người đau ốm.

Cảm tạ Chúa cho con có gia đình bạn bè, con sẽ không quên những người sống trong cô đơn.

Cảm tạ Chúa ban cho con đời sống tự do, con sẽ không quên những người đang sống trong những nơi không có tự do.

Cảm tạ Chúa yêu thương con và ban cho con sự cứu rỗi, con sẽ nhớ đến những người chưa nhận được tình yêu và ơn cứu rỗi của Ngài.

Xin giúp con không chỉ nhớ đến những người kém may mắn hơn con nhưng cũng sẵn sàng làm một điều gì cụ thể để giúp đỡ họ.

Trên hết, xin giúp con luôn sống với tinh thần biết ơn Chúa và bày tỏ lòng biết ơn bằng cách kính thờ Chúa và hầu việc Ngài suốt cả cuộc đời.

Minh Nguyễn

Chương Trình Phát Thanh Tin Lành

ƠN TRỜI

Lễ Tạ Ơn là để tạ ơn Chúa, không phải để cảm ơn Người. Người thì có những ngày khác để cảm ơn. Cảm ơn Mẹ tháng 5, cảm ơn Cha tháng 6, còn có ngày khác như cảm ơn thầy cô giáo....

Người Mỹ thì gọi là tạ ơn Chúa, nhưng người Việt chúng ta có thể dùng một từ đơn giản, gần gũi hơn là tạ ơn Trời. Vì Đức Chúa Trời trong Kinh Thánh chính là Ông Trời trong ngôn ngữ và văn hóa Việt đã được minh chứng một cách rõ ràng qua Kinh Thánh.

Tại sao chúng ta tạ Ơn Trời?

1. ƠN TRỜI TẠO DỰNG

Tạ Ơn Trời vì Trời là Đấng Tạo Hóa, là cội nguồn, tạo nên muôn loài vạn vật, con người. Người Việt gọi là Tạo Thiên Lập Địa. Có một điều kỳ diệu lạ lùng là Đức Chúa Trời mà người Cơ-đốc gọi không phải là Đức Chúa Trời của riêng họ. Nói một cách khác khi tạo thiên lập địa Đức Chúa Trời không tạo ra cho một số người, Ngài tạo ra cho mọi người. Trời ban đầu khi tạo dựng vạn vật là cho mọi người, của mọi người.

Trở lại từ sách Sáng thế ký 1: Phân tích từng sáng tạo của Trời cho thấy tất cả con người đều nhận và hưởng thụ mọi sáng tạo của Ngài, như nhau. Bắt đầu từ ngày thứ nhất cho đến ngày thứ năm, từ cõi vô hình trống không, Trời đã lần lượt, thứ tự tạo dựng một vũ trụ hoàn hảo. Đêm và ngày, ánh sáng và bóng tối, đất đai và sông biển, cây cối và thú vật. Ngài đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi mới tạo nên con người. Để khi con người xuất hiện thì họ đã có đầy đủ mọi thứ giúp họ tồn tại và phát triển.

Sáng tạo con người. Sáng-thế-ký 2:7: Giê-hô-va Đức Chúa Trời bèn lấy bụi đất nắn nên hình người, hà sanh khí vào lỗ mũi; thì người trở nên một loài sanh

linh. Ban đầu con người chỉ là một pho tượng bằng đất, không có sự sống, không gọi là con người, cho đến khi Ngài hà sinh khí vào mũi. Ngài phú cho sinh khí thì mới trở thành người. Đây là điểm chính yếu trong quá trình đưa con người từ bụi đất vô tri vô cảm thành một con người có tri giác và tình cảm. Điều đặc biệt đó chính là hơi thở, là linh hồn, đưa con người lên một cấp bậc rất cao, cao nhất trong toàn thể tạo vật của Trời. Không có hơi thở, không có linh hồn con người không có như bây giờ. Không có hơi thở, con người không thể sống. Không nín thở lâu được. Không còn hơi thở, con người chết. Trút linh hồn. tắt thở. Đây là ơn lớn hơn cả. Không có linh hồn, con người cũng chỉ là một loài vật không suy tưởng, không tư duy. Chúng ta tạ ơn Trời vì Ngài đã tạo dựng chúng ta, như cha mẹ đã tạo nên chúng ta. Chúng ta có mặt, hiện hữu, sống động, là nhờ ơn sanh thành của Đấng tạo ra mình.

Vì vậy, không chỉ người theo Chúa mới tạ ơn Trời, tất cả con người trên thế giới này đều phải biết điều đó. Phải tạ ơn Trời. Và phải thờ phượng Ngài. Thay vì đi thờ phượng những thần tượng khác, thờ phượng những con người do Ngài tạo ra, ngay cả thờ phượng loài vật. Như Rô-ma 1:23: họ đã đổi vinh hiển của Đức Chúa Trời không hề hư nát lấy hình tượng của loài người hay hư nát, hoặc của điêu, thú, côn trùng.

2. ƠN TRỜI YÊU THƯƠNG

Trời tạo dựng thì Trời yêu thương. Kinh Thánh là cuốn sách Thánh nói về một chủ đề duy nhất là tình yêu, từ trang đầu cho đến trang cuối. Bắt đầu từ tình yêu sáng tạo cho đến sự chết, sự sống lại và sự trở lại của Ngài. Ngài tạo nên con người là vì Ngài yêu, Ngài chết cho họ vì Ngài yêu, Ngài sống lại ban cho họ một đời sống mới là Ngài yêu, và Ngài sẽ trở lại để đem những người thuộc về Ngài về cùng Ngài là vì Ngài yêu, không có một lý do nào khác cả. Kinh Thánh 1 Giăng 4: 8: Ai chẳng yêu, thì không biết Đức Chúa Trời; vì Đức Chúa Trời là sự yêu thương. Không phải trong Đức Chúa Trời có sự yêu thương, mà chính Ngài là tình yêu thương. Tình yêu thương không phải là cái thêm vào, mà là cái có sẵn, đó là bản chất của Ngài.

Vì Ngài là tình yêu thương, Ngài kêu gọi con cái Chúa hãy yêu thương nhau. 1 Giăng 4:7: *Hỡi kẻ rất yêu dấu, chúng ta hãy yêu mến lẫn nhau; vì sự yêu thương đến từ Đức Chúa Trời, kẻ nào yêu, thì sanh từ Đức Chúa Trời và nhìn*

biết Đức Chúa Trời. Đây là nguyên tắc sống lớn nhất của những người thuộc về Chúa. Chúng ta có nhiều điều phải sống, phải làm, nhưng trên hết mọi sự đó là tình yêu. Sống cho tình yêu, làm cho tình yêu. Mọi điều chúng ta suy nghĩ, có phải là nghĩ vì tình yêu thương không? Những điều chúng ta nói, có phải là nói vì tình yêu thương không, những điều chúng ta làm, có phải là làm vì tình yêu thương không? Nhưng trên hết mọi sự đó, phải mặc lấy lòng yêu thương, vì là dây liên lạc của sự trọn lành. Cô-lô-se 3:14

Một điều kỳ diệu khác mà chúng ta rất ít để ý. Đức Chúa Trời không kêu gọi chúng ta yêu nhau mà thôi. Ngài gọi chúng ta phải yêu tất cả mọi người, không phân biệt ai. Ma-thi-ơ 5:43: *Các người có nghe lời phán rằng: Hãy yêu người lân cận, và hãy ghét kẻ thù nghịch mình. Song ta nói cùng các người rằng: Hãy yêu kẻ thù nghịch, và cầu nguyện cho kẻ bắt bớ các người, hầu cho các người được làm con của Cha các người ở trên trời.* Ngài yêu hết thảy mọi người như vậy, ngay cả kẻ thù mình.

Nếu các người yêu những kẻ yêu mình, thì có được thưởng gì đâu? Những kẻ thâm thù há chẳng làm như vậy sao? Lại nếu các người tiếp đãi anh em mình mà thôi, thì có lạ gì hơn ai? Người ngoại há chẳng làm như vậy sao? Thế thì các người hãy nên trọn vẹn, như Cha các người ở trên trời là trọn vẹn.

Thật kỳ diệu. Người ta nói, người ta dạy, người ta không làm được. Nhưng Chúa Jêsus không chỉ nói, chỉ dạy bằng lời. Ngài dạy bằng chính hành động của Ngài. Ngài yêu không bằng lời nói, mà bằng hành động. Rô-ma 5:6-8: *Thật vậy, khi chúng ta còn yếu đuối, Đấng Christ đã theo kỳ hẹn chịu chết vì kẻ có tội. Và, họa mới có kẻ chịu chết vì người nghĩa; dễ thường cũng có kẻ bằng lòng chết vì người lành.* Nhưng Đức Chúa Trời tỏ lòng yêu thương Ngài đối với chúng ta, khi chúng ta còn là người có tội, thì Đấng Christ vì chúng ta chịu chết. Chử chúng ta dùng ở đây không chỉ dùng cho Cơ-đốc-nhân, mà là cho mọi người. Vì mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Rô-ma 3:23

Sự chết này không phải là chết cho Cơ-đốc-nhân đâu. Ngài chết cho mọi người. Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian đến nỗi đã sai con Một của Ngài hầu cho hễ ai tin con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời. Giăng 3:16

Thế gian phải biết rằng Trời đã yêu họ đến nỗi chết cho họ và họ phải biết tạ ơn Ngài. Tất cả con người trên thế giới này đều cần biết điều đó. Những người ở trong nhà thờ phải có bản phận nói với những người ngoài nhà thờ điều đó.

3. ƠN TRỜI BAN CHO

Trời tạo dựng, Trời yêu thương, thì trời ban cho. Theo nguồn gốc lễ Tạ Ơn thì người ta tạ ơn khi Đức Chúa Trời ban cho trúng mùa, dư dật hoa quả, sống sót và phát triển. Nhưng không phải chỉ là những ngày đầu bội thu mà có ngày lễ Tạ Ơn như ngày hôm nay. Từ đó đến nay Đức Chúa Trời vẫn đã ban phước cho thế gian và đặc biệt là cho đất nước thờ phượng Ngài. Thi-thiên 33:12: *Nước nào có Giê-hô-va làm Đức Chúa Trời mình, Dân tộc nào được Ngài chọn làm cơ nghiệp mình có phước thay.* Một quốc gia có nền kinh tế hàng đầu thế giới, thực phẩm dư dật của họ có thể nuôi cả một quốc gia nghèo đói.

Khi chúng ta lái xe đi qua những nông trại súc vật hay cây trái mênh mông của Mỹ hay những đất nước giàu có khác, chúng ta nghĩ gì về sự ban cho của Đức Chúa Trời? Khi chúng ta vào các chợ mua thực phẩm, nhìn thực phẩm bày biện đầy đủ sạch sẽ trên các quầy, đưa tay là lấy ngay thứ gì mình muốn, chúng ta nghĩ gì về sự ban cho của Đức Chúa Trời? Chắc mình thấy tự nhiên chẳng nghĩ gì. Nhưng bây giờ hãy nghĩ, và tạ ơn Trời, vì Ngài đã ban cho những thứ đó để chúng ta sống mỗi ngày. Không phải là chúng ta tự tạo nên thực phẩm, Trời đã tạo nên, ban cho sự khôn ngoan thông minh để cày cấy, trồng trọt và thu hoạch.

Đây cũng là điều chúng ta được nhắc nhở trở lại trong ngày lễ Tạ Ơn: Không phải Ngài chỉ ban cho những kẻ thuộc về Ngài. Ngài cho tất cả mọi người. Ma-thi-ơ 5:45b: *bởi vì Ngài khiến mặt trời mọc lên soi kẻ dữ cùng kẻ lành, làm mưa cho kẻ công bình cùng kẻ độc ác.* Mỗi buổi sớm mai khi mặt trời mọc lên thì không chỉ dành cho những người hiền lành, hay giàu có, hay đạo đức, cho những người đi xe hơi đắt tiền, những người sống trong những căn nhà lầu, biệt thự, lâu đài. Mặt trời chiếu sáng cả thế gian, cho những người không nhà, nhà nhỏ, người độc ác, đi xe đạp, xe máy. Mưa cũng vậy, khi rơi là rơi khắp phố phường, mọi người không phân biệt ai, đều cùng hưởng. Tất cả những gì Đức Chúa Trời làm ra, ban cho, là cho cả toàn thể con người. Nhưng có người nhận ra và biết

on, còn có người không nhận ra, và vô ơn, cho rằng những gì mình có là của mình.

Ta ban cho các người đất mà các người không có cày, những thành mà các người không có xây, và các người ở đó; những vườn nho và cây ô-li-ve mà các người không có trồng, để dùng làm vật thực cho các người. Giô-suê 24:13 Hiểu câu này thế nào, không cày sao đất tốt, không xây sao có nhà cửa thành phố, trái cây không trồng sao có mà ăn? Sao nói vậy? Vì dù cho chúng ta có làm lụng ra mọi thứ đó, nhưng là do sự ban cho của Đức Chúa Trời. Ngài ban cho hạt giống, chúng ta chỉ làm công việc gieo giống và chăm sóc. Ngài không ban cho hạt giống, chúng ta chẳng có thể làm gì cả. Thi-thiên 127:1 *Nếu Đức Giê-hô-va không cất nhà, Thì những thợ xây cất làm uổng công. Nhược bằng Đức Giê-hô-va không coi-giữ thành, Thì người canh thức canh luống công.*

Đức Chúa Trời là Đấng ban cho mọi nguyên liệu để làm vật liệu. Đất ở đâu mà có, tự có chẳng, gỗ đá xây nhà ở đâu mà có, tự có chẳng, hột giống cây cối ở đâu mà có, con người tạo ra chẳng? Không. Con người đã làm ra, nhưng từ những nguyên liệu có sẵn từ Đức Chúa Trời, không có nguyên liệu con người chẳng làm chi được. Nước ở đâu để tưới, nắng ở đâu để soi. Tất cả đều đến từ nguồn cội, từ Trời Đấng đã ban nó.

Con người trên cả thế giới phải biết điều này. Họ đã nhận tất cả mọi sự ban cho của Ngài mà cứ vô tình không biết. Chẳng những thế không biết tạ ơn Ngài, nói những lời xúc phạm Ngài, từ khước Ngài.

Trong mùa lễ Tạ Ôn, đây là câu Kinh Thánh chúng ta đọc trước bữa ăn, trong khi ăn, và ngay cả sau khi ăn: Thi-thiên 150:6:

Phàm vật chi thở, hãy ngợi khen Đức Giê-hô-va! Ha-lê-lu-gia!

Phàm vật chi thở, cây cối thở, thú vật thở, sông biển thở, con người thở. Không thứ gì tồn tại trên trái đất này là không sống bởi hơi thở của Trời. Tạ Ôn Trời. Tất cả sinh vật dưới trời đều phải tạ ơn Ngài.

Dân sự Chúa tạ ơn Ngài. Thế gian tạ ơn Ngài. Rừng núi tạ ơn Ngài. Sông biển tạ ơn Ngài. Nguyên vinh hiển thuộc về Ngài đời đời!

Mục sư LỮ THÀNH KIẾN

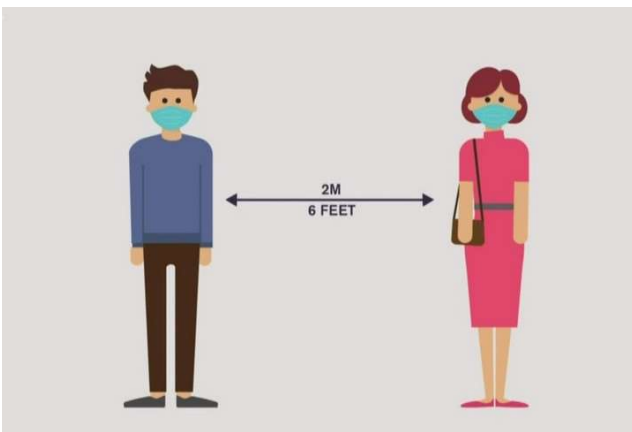
(songdaoonline.com)

KHẨU TRANG

KHOẢNG CÁCH

Đeo khẩu trang và giữ khoảng cách là hai điều chúng ta được nhắc nhở thường xuyên trong Mùa Đại Dịch. Đeo khẩu trang và giữ khoảng cách là để tránh lây nhiễm và truyền nhiễm, để virus độc hại không thể xâm nhập cơ thể chúng ta. Một số người vẫn phản đối việc đeo khẩu trang và giữ khoảng cách này, cho rằng làm như vậy là vi phạm quyền tự do cá nhân. Dĩ nhiên, mỗi người đều có tự do cá nhân nhưng nếu vì tự do mà bị lây nhiễm hay truyền nhiễm bệnh thì cũng tự do mắc bệnh mà thôi.

Covid-19 là dịch cúm đặc biệt vì thời gian ủ bệnh rất lâu, từ 7 đến 27 ngày. Nghĩa là người đã nhiễm virus vẫn có thể rất khỏe mạnh trong thời gian dài. Trong thời gian đó, virus sẽ âm thầm truyền từ người bệnh sang người không bệnh. Chính vì vậy mà việc mang khẩu trang và giữ khoảng cách là điều cần thiết để giữ cho virus khỏi lây nhiễm. Trên phương diện tâm linh, tội lỗi cũng giống như con virus lây nhiễm, để bảo vệ, chúng ta cũng cần mang khẩu trang và giữ khoảng cách tương tự.

Khẩu trang giúp chúng ta ngăn chặn tội lỗi là gì? Thi Thiên 119:11 dạy như sau: *Tôi đã giấu Lời Chúa trong lòng tôi để tôi không phạm tội cùng Chúa!*

“Giấu Lời Chúa trong lòng” nghĩa là thế nào? Giấu Lời Chúa trong lòng nghĩa là có Lời Chúa trong lòng. Lời Chúa trở thành một phần của đời sống chúng ta để mỗi khi bị tội lỗi tấn công, muốn xâm nhập, chúng ta có thể đẩy lui tội lỗi. Hình ảnh rõ ràng nhất về việc dùng Lời Chúa để đẩy lui tội lỗi là gương

của Chúa Giê-xu. Khi bị ma quỷ cám dỗ, ba lần Chúa Giê-xu đều có thể đẩy lui đều nhờ vào Lời của Chúa.

Lần thứ nhất khi bị cám dỗ hóa đá thành bánh, Chúa Giê-xu trả lời: *Có lời chép rằng, Người ta sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi nhưng nhờ mọi lời phán ra từ miệng Đức Chúa Trời* (Phúc Âm Ma-thi-ơ 4:4)

Lần thứ nhì, khi bị cám dỗ nhảy từ nóc đền thờ cao xuống để chứng tỏ mình là Đức Chúa Trời, Chúa Giê-xu đã trả lời: *Có lời chép rằng, Người đừng thử Chúa là Đức Chúa Trời người!* (Phúc Âm Ma-thi-ơ 4:7)

Lần thứ ba, khi bị cám dỗ quỳ lạy ma quỷ để được mọi nước trên thế gian, Chúa Giê-xu trả lời: *Có lời chép rằng, Người phải thờ phượng Chúa là Đức Chúa Trời người và chỉ hầu việc một mình Ngài mà thôi!* (Phúc Âm Ma-thi-ơ 4:10)

Cả ba lần bị cám dỗ, Chúa Giê-xu đã có thể đẩy lui ma quỷ bằng cách trích Lời Kinh Thánh mà Chúa Giê-xu có sẵn trong người. Mỗi lần bị cám dỗ, Chúa Giê-xu đều nói: “Có lời chép rằng” nghĩa là đây là Lời Kinh Thánh dạy.

Chúng ta cũng vậy, để có thể ngăn ngừa tội lỗi tấn công, chúng ta cần có Lời của Chúa. Có Lời của Chúa như một thứ vũ khí trong người vì Kinh Thánh ví Lời Chúa giống như thanh gươm, giúp chúng ta chiến thắng quân thù. Điều đặc biệt trong sự so sánh này là chữ “gươm” nói về một thanh gươm nhỏ, thanh gươm cá nhân, ai cũng sử dụng được. Và chữ “Lời Đức Chúa Trời” là thanh gươm, chỉ về những lời chi tiết trong Kinh Thánh, áp dụng cho từng trường hợp.

Như vậy, “Cầm gươm của Chúa” mang ý nghĩa chúng ta phải có Lời Chúa trong lòng để áp dụng cho từng trường hợp, tương tự như việc “giấu Lời Chúa trong lòng” hay việc Chúa Giê-xu đã dùng những câu Kinh Thánh khác nhau khi bị cám dỗ.

Làm thế nào để “giấu Lời Chúa trong lòng?” Để có Lời Chúa trong lòng, chúng ta không thể làm gì khác hơn là học thuộc lòng Lời Kinh Thánh để mỗi khi bị cám dỗ, bị tội lỗi tấn công, chúng ta có vũ khí chống đỡ. Lời Kinh Thánh học thuộc lòng không phải là những câu thần chú để trừ tà nhưng là những nguyên tắc Kinh Thánh dạy để chống lại tội lỗi. Mỗi người chúng ta cần đọc Kinh Thánh và học thuộc lòng Lời Kinh Thánh để ngăn ngừa tội lỗi trong đời sống. Đó là khẩu trang tâm linh của chúng ta.

Nhưng trước khi có thể mang khẩu trang tâm linh đó, chúng ta phải tin Kinh Thánh là Lời của Đức Chúa Trời, có sức mạnh chiến thắng. Tin Kinh Thánh là Lời Đức Chúa Trời cũng có nghĩa là tin mọi điều Kinh Thánh dạy, nhất là tin Chúa Giê-xu là Đấng Đức Chúa Trời đã sai đến thế gian, chịu chết chuộc tội cho nhân loại. Đức tin nơi cái chết thay thế của Chúa Giê-xu sẽ cứu rỗi chúng ta, thanh tẩy tội lỗi chúng ta trước khi chúng ta có Lời của Chúa để tiếp tục ngăn ngừa tội lỗi.

Cùng với việc mang khẩu trang là việc giữ khoảng cách. Giữ khoảng cách là để tránh xa việc virus có thể lây lan. Tội lỗi trong đời sống cũng giống như vậy. Muốn tránh tội lỗi mà chúng ta cứ đến gần những chỗ tội lỗi, không giữ khoảng cách, không tránh xa thì chắc chắn chúng ta sẽ phạm tội. Biết mình có máu cò bạc mà cứ la cà đến những chỗ có sòng bài. Biết mình dễ say sưa nhưng cứ đi đến quán rượu hay những chỗ bán rượu, chắc chắn sẽ mắc tội dễ dàng. Kinh Thánh dạy: Bất cứ điều gì tựa như điều ác thì phải tránh đi! (I Tê-sa-lô-ni-ca 5:22)

“Tựa như điều ác” nghĩa là có vẻ như điều ác, chỉ cần có cái vẻ bên ngoài là xấu ác, Kinh Thánh bảo chúng ta phải tránh đi! Chữ “tránh đi” mang ý nghĩa chạy cho xa, không luyện tiếc!

Kinh Thánh dạy: *Sự tin đạo thuần khiết, không hoen ố trước mặt Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, là thăm viếng trẻ mồ côi, người góa bụa trong cơn hoạn nạn của họ và giữ mình khỏi sự ô uế của thế gian* (Thư Gia-cơ 1:27)

Nói ngắn gọn, sống đạo thật là sống yêu thương và sống thánh sạch. Sống yêu thương là để ý và đáp ứng nhu cầu của người khác và sống thánh sạch là giữ mình khỏi ô uế của trần gian. Chúng ta đeo khẩu trang và giữ khoảng cách để giữ mình khỏi lây lan của Covid-19 thì chúng ta phải có Lời Chúa trong lòng và xa lánh tội lỗi để tránh khỏi lây lan của tội lỗi. Trên hết, hãy tiếp nhận Chúa Giê-xu là Đấng đã mang tội lỗi thay cho chúng ta, để được Ngài thanh tẩy tội lỗi trước khi chúng ta có thể mang khẩu trang tâm linh và giữ mình khỏi ô uế của trần gian.

Mục sư Nguyễn Thi
Chương Trình Phát Thanh Tin Lành

Có một tình yêu như thế

Lúc đó khoảng 8:30 sáng, phòng cấp cứu rất bận rộn. Một ông cụ khoảng trên 80 tuổi bước vào phòng và yêu cầu được cắt chỉ khâu ở ngón tay cái. Ông cụ nói ông rất vội vì ông có một cuộc hẹn vào lúc 9 giờ...

Tôi bắt mạch, đo huyết áp cho ông cụ xong, tôi bảo ông ngồi chờ vì tôi biết phải hơn một tiếng đồng hồ nữa mới có người đến cắt chỉ khâu cho ông. Tôi thấy ông nôn nóng nhìn đồng hồ nên tôi quyết định sẽ đích thân khám vết thương ở ngón tay cái của ông cụ. Vì lúc đó tôi cũng không bận với một bệnh nhân nào khác cả.

Khi khám tôi nhận thấy vết thương đã lành tốt vì vậy tôi đi lấy dụng cụ để tháo chỉ khâu ra và bôi thuốc vào vết thương cho ông cụ. Trong khi săn sóc vết thương cho ông cụ tôi hỏi ông là ông vội như vậy chắc là ông có một cuộc hẹn với một bác sĩ khác sáng hôm nay phải không.

Ông nói không phải vậy nhưng ông cần phải đi đến nhà dưỡng lão để ăn điểm tâm với bà cụ, vợ của ông, ở đó. Tôi hỏi thăm sức khỏe của bà cụ thì ông cho biết là bà đã ở viện dưỡng lão một thời gian khá lâu rồi và bà bị bệnh Alzheimer (bệnh mất trí nhớ ở người lớn tuổi).

Khi nói chuyện, tôi có hỏi ông cụ là liệu bà cụ có buồn không nếu ông đến trễ một chút. Ông cụ nói bà ấy không còn biết ông là ai nữa và đã 5 năm nay rồi bà không còn nhận ra ông nữa. Tôi ngạc nhiên quá và hỏi ông cụ: “Bác vẫn đến ăn sáng với Bác gái mỗi buổi sáng mặc dù Bác gái không còn biết Bác là ai nữa?”. Ông cụ mỉm cười, vỗ nhẹ vào tay tôi rồi nói: “Bà ấy không còn biết tôi nữa nhưng tôi vẫn còn biết bà ấy là ai”.

Khi ông cụ bước ra khỏi phòng, tôi phải cố gắng lắm để khỏi bật khóc. Tôi vô cùng xúc động và thầm nghĩ: “Ước gì đời mình có được một tình yêu như thế!”

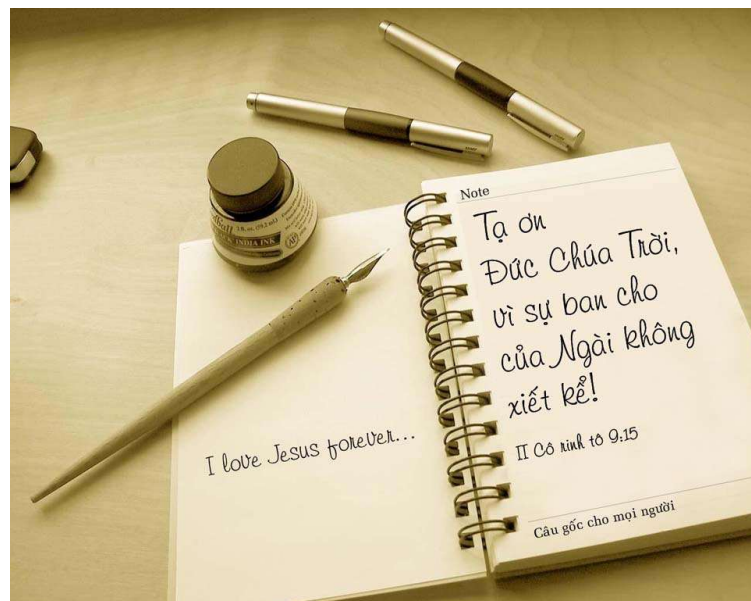
Tình yêu thật sự có lẽ không phải là tình yêu lãng mạn. Nó là sự chấp nhận tất cả những gì đang có, đã từng có, và sẽ có hoặc không.

Mỗi ngày bạn nhận được rất nhiều email và phần lớn là chuyện vui hoặc chuyện khôi hài; nhưng thỉnh thoảng cũng có những email mang theo những thông điệp có ý nghĩa như thế này. Và hôm nay tôi muốn được chia sẻ thông điệp này với các bạn: Cuộc sống không phải là làm sao để chịu đựng cho qua cơn bão, mà là làm sao để biết nhảy múa dưới cơn mưa.

Người hạnh phúc nhất không nhất thiết là người có được những điều tốt đẹp nhất, mà là người biết chấp nhận và sống một cách tốt đẹp nhất với những gì mà mình có được.

Hãy trân trọng và yêu quý những điều Chúa ban, những gì chúng ta đang có trong cuộc sống này !

(Sưu tầm)

Đố Kinh Thánh số 76

Kính mời quý vị cùng tham gia đố Kinh Thánh với báo Sức Mới.

Mỗi đáp án đúng được 1 điểm. Tìm đúng địa chỉ Kinh Thánh được 1 điểm.

Câu 1: Hãy cho biết ai là tác giả của câu nói sau:

“Tôi làm được mọi sự nhờ Đấng ban thêm sức cho tôi.”

Câu 2: Tìm từ thích hợp điền vào chỗ trống trong câu sau:

“Phàm vật chi.....hãy ngợi khen Đức Giê-hô-va.”

a.thở b.sống c.thức d.ngủ

Câu 3: Chọn đáp án đúng điền vào chỗ trống trong câu sau:

“Hãy..... mãi mãi; không thôi; phàm việc gì cũng phải”

- a. Cầu nguyện, vui mừng, tạ ơn Chúa
- b. Vui mừng, tạ ơn, cầu nguyện Chúa
- c. Cầu nguyện, tạ ơn Chúa, vui mừng
- d. Vui mừng, cầu nguyện, tạ ơn Chúa.

Câu 4: Tìm từ thích hợp điền vào chỗ trống trong câu sau:

“Vì hể các tầng trời cao hơn đất bao nhiêu

Thì Ngài càng lớn cho kẻ nào kính sợ Ngài bấy nhiêu”

a. sự thương xót b. sự bình an c. sự kiên nhẫn d. sự nhân từ

Câu 5: Chọn đáp án đúng điền vào chỗ trống trong câu sau:

“Chớ nói lời tục tũn, chớ giễu cợt, chớ giả ngộ tầm phào, là những điều không đáng, nhưng thà.....ơn Chúa thì hơn.”

a.chúc tụng b. ngợi khen c.cảm tạ d.ca ngợi

Câu 6: trả lời câu hỏi sau, (trung dẫn Kinh Thánh)

Sau khi được Chúa Giê-xu chữa lành bệnh, bà gia của Phi-e-rơ đã có hành động gì để bày tỏ lòng biết ơn Chúa?

Câu 7:

“ Tôi đã nói cùng Đức Giê-hô-va rằng:
Ngài là Chúa tôi, trừ Ngài ra tôi không có phước gì khác.”
Hãy cho biết nhân vật tôi trong câu Kinh Thánh trên là ai?

Câu 8: Tìm đáp án cho câu hỏi Ai...? trong câu Kinh Thánh sau;
“*Là ai đã cho Chúa trước, đặng nhận lấy điều gì Ngài báo lại?*”

THỜI HẠN : 20.10.2020

Liên Nguyễn

* * *

Kết quả đố Kinh Thánh số 75

Bài chia sẻ của một con cái Chúa

❖ 5 điều bạn không thể làm trong thời gian cách ly do dịch bệnh

- × Không được đi thờ phượng Chúa
- × Không được đi thăm bạn bè
- × Không được đi thăm người thân nằm viện
- × Không được đi làm
- × Không được dành cái ôm thân thương đến người mình yêu (bạn bè thân, chị ruột, cháu)

❖ 5 thứ miễn phí, không mất tiền mua mà mỗi ngày bạn vẫn nhận được bất chấp dịch bệnh:

- ☺ Sự bình an
- ☺ Đức tin lớn mạnh lên
- ☺ Sự bảo vệ của Chúa mỗi ngày
- ☺ Nhận được tình yêu thương từ mọi người nhiều hơn
- ☺ Mỗi ngày bạn bè gọi điện hỏi thăm nhiều hơn (những người mà lâu nay mình rất ít liên lạc)

❖ 10 điều mà bạn biết ơn Chúa đã ban cho mình trong thời gian qua:

- ✝ Có thời gian nhiều cho Chúa
- ✝ Có thời gian cho chính mình
- ✝ Thời gian cho gia đình

- ✠ Có cơ hội chơi cùng con
- ✠ Có cơ hội điện thoại nhiều về cho gia đình ở Việt Nam
- ✠ Dọn dẹp nhà cửa
- ✠ Có nhiều thời gian cầu thay
- ✠ Cơ hội nhìn lại chính mình
- ✠ Biết chia sẻ nhiều với mọi người
- ✠ Vợ chồng tâm sự nhiều hơn

Bài chia sẻ của một bạn khác trong Hội Thánh

Hãy ghi xuống 5 điều mà bạn đã không thể làm trong thời gian cách ly do dịch bệnh:

1. Không được đi nhà thờ
2. Không thực hiện được những chương trình và dự định của mình
3. Không được ra ngoài
4. Không được tiếp xúc với nhiều người
5. Không đi làm

Hãy viết ra 5 thứ miễn phí, không mất tiền mua mà mỗi ngày bạn vẫn nhận được bất chấp dịch bệnh:

1. Thời gian
2. Không khí
3. Hơi thở
4. Ánh sáng
5. Sự bình an

Hãy viết xuống 10 điều mà bạn biết ơn Chúa đã ban cho mình trong thời gian qua:

1. Chúa cho được khỏe mạnh	6. Có tình yêu thương
2. Có sự bình an	7. Biết quan tâm đến người khác
3. Có nhiều thời gian	8. Gia đình được gần gũi
4. Cầu nguyện cho người khác	9. Giá trị tinh thần
5. Mỗi ngày được đọc Lời Chúa	10. Cơ hội nhìn lại chính bản thân mình

Theo Dấu Chân Chúa

Chương 7&8

Chương 7

Bước ra ngoài phố, Rachel cảm thấy nhẹ nhõm. Cô thả bộ dọc hè phố cùng phía với ngôi biệt thự xinh xắn của Virginia. Bất ngờ, Rollin xuất hiện bên cạnh cô.

- Xin lỗi, tôi vô tình đi cùng đường với cô, Rachel à! Cô đừng xua đuổi tôi nhé!

- Tôi không nhìn thấy anh!

Rachel trả lời ngắn gọn có phần lảng sang chuyện khác, cô cảm thấy bực mình khi phải đi chung và trò chuyện với Rollin trong lúc này.

- Điều đó không thành vấn đề! Tôi chỉ muốn biết một điều... Rachel ơi, có lần nào cô nghĩ đến tôi không? Chỉ cần một lần mà thôi! - Rollin hỏi một cách bất ngờ sau khi anh ta rít một hơi xì gà thật dài, mặt anh ta tái mét.

Rachel ngạc nhiên khi nghe Rollin hỏi như thế nhưng cô không lấy làm lạ chút nào. Đối với Rollin, cô biết quá nhiều về anh ta. Cô đã biết Rollin khi còn là một học sinh tiểu học. Họ đã từng xem nhau như người trong gia đình, họ thường gọi tên riêng của nhau một cách thân mật. Thế rồi lớn lên, mỗi người có những cá tính khác nhau, mỗi khi nói chuyện với nhau thường tỏ ra bất đồng. Có nhiều lần, Rachel đã thẳng thắn phê bình anh ta trước đám đông làm cho anh ta bực tức và giận Rachel lắm. Khoảng cách hai người xa dần, họ ít khi trò chuyện với nhau như ngày xưa. Dù vậy, Rollin vẫn thăm mếm và dần dần anh ta yêu Rachel tự lúc nào! Rachel thì không bận tâm đến tình cảm của anh ta chút nào, cô còn tỏ ra khó chịu mỗi khi phải trò chuyện hoặc gặp gỡ anh ta.

- Tôi hỏi thật đấy! Có bao giờ cô nghĩ đến tôi không, Rachel?

Rollin hỏi một cách tha thiết.

- Ô! Có, thường lắm! - Rachel mỉm một nụ cười bí ẩn, nửa như nhạo báng, nửa như buồn bực.

- Bây giờ cô có đang nghĩ đến tôi không ?

- Vâng, có! Tôi đang nghĩ về anh!

- Vậy, cô nghĩ về tôi như thế nào?

- Anh có muốn nghe tôi nói thật không?

- Dĩ nhiên là muốn !

- Vậy anh nghe đây: anh hãy rút xéo khỏi đây ngay! Tôi không muốn trò chuyện với anh.

Rollin tỏ vẻ thất vọng thực sự. Đôi mắt anh ta buồn rười rượi; nhưng liền sau đó, đôi mắt ấy hẳn lên những tia nhìn dữ tợn.

- Rachel! Điều gì đã khiến cho cô đối xử với tôi như thế? Tôi biết rõ cô rất thích tôi ngay từ lúc hai chúng ta còn bé.

- Ừ, tôi biết. Tôi và anh thân nhau từ thuở nhỏ. Nhưng bây giờ thì khác, chúng ta lớn rồi, không thể suy nghĩ như một đứa bé con nữa.

Cả Rollin lẫn Rachel đều ngừng trò chuyện nhưng vẫn yên lặng bước đi một cách chậm chạp dọc theo một lối đi nhỏ. Bên cạnh họ, đại lộ rộng thênh thang đầy nghẹt người và xe cộ. Đi ngược chiều với hai người, ông Jasper Chase đã trông thấy họ từ xa. Lúc ông ta đi ngang qua, ông mỉm cười chào Rachel nhưng cô không để ý vì cô mãi cúi gằm mặt xuống vừa bước đi vừa suy nghĩ.

- Rachel, cô biết rõ tâm lòng của tôi. Cô biết tôi yêu cô đã mấy năm nay rồi chứ ? Tôi muốn đem lại hạnh phúc, hi vọng và sự sung sướng cho cô, Rachel ạ! Rollin nói một mạch những suy nghĩ thầm kín mà anh ta đã ấp ủ bấy lâu nay.

- Sao? Anh nói anh yêu tôi à? Anh đoán tôi bao nhiêu tuổi? Anh nên nhớ là tôi chơi với chị gái của anh đấy!

Rachel lại mỉm một nụ cười chứa đựng sự chế nhạo lẫn bực mình.

- Vâng, tôi biết cô đang muốn nói gì với tôi. Và tôi cũng mong cô hiểu tôi định nói gì với cô. Cô không được quyền chế nhạo tôi ngay cả việc tôi ngỏ lời kết hôn với cô! - Rollin nói một cách kiên quyết.

- Tôi không chế nhạo anh như anh nghĩ. Nhưng tôi xin nói với anh một điều: Anh đừng tiếp tục thuyết phục tôi nữa, vô ích Rollin à! - Rachel nói sau một thoáng do dự.

- Cô đối xử với tôi thế nào tùy cô, riêng tôi, tôi vẫn luôn yêu mến cô và giữ ý định muốn kết hôn với cô!

- Không! Không thể được! Tôi đã nói là không thể được! - Rachel gắt lên.

- Đó là điều cô đang suy nghĩ một cách thành thật ?

- Đúng vậy, còn đợi phải trả lời nữa à? Anh làm ơn đừng đi theo tôi nữa. Rollin giả vờ không nghe, cứ tiếp tục đi bên cạnh Rachel. Cả hai đều yên lặng, một sự yên lặng nặng nề. Xa xa, ngôi nhà của Rachel đã dần dần lộ ra. Sắp đến ngã rẽ vào nhà Rachel, Rollin chợt lên tiếng một cách nghiêm trang:

- Cô Rachel! Tôi muốn cưới cô làm vợ. Tôi yêu cô thực lòng. Tôi có thể hi vọng đến một lúc nào đó cô sẽ trả lời là “đồng ý” chứ ?

- Không! Nhất định là không bao giờ có chuyện đó. Không có hi vọng gì hết cả! Anh đừng có hi vọng hão! Chẳng đời nào tôi trả lời “đồng ý” với anh đâu! - Rachel nói một cách dứt khoát và cương quyết.

- Cô có thể cho tôi biết tại sao cô từ chối tình yêu của tôi không ?

- Lý do thật đơn giản: Tôi - không - yêu - anh! Vậy thôi !

- Cô không yêu tôi? Tại sao? Tại sao?

Thật là một câu hỏi bất ngờ cho Rachel.

- Bởi vì... vì...

- Cô hãy nói nhanh cho tôi rõ. Tôi nóng lòng quá. Chỉ cần cô nói cho tôi biết lý do tại sao. Cô không thể làm tổn thương tôi như ý muốn của cô được đâu!

- Vâng, tôi xin trả lời anh một cách thành thật. Anh không xứng đáng để tôi yêu bởi vì anh không phải là người thanh niên lý tưởng đồng tâm tình với tôi như tôi hằng mong đợi. Anh sống không có lý tưởng, sống vô mục đích. Anh có bao giờ quan tâm đến việc làm cái gì đó để góp phần làm cho thế giới tốt hơn chưa? Anh hoang phí thời giờ vào những vui thú thế gian này. Anh đi hết hạp đêm này đến vũ trường khác, buông thả trong xa hoa, phóng túng. Một đời sống như vậy thì có gì để gọi là hấp dẫn tôi cơ chứ!

- Theo như lời cô vừa nói, tôi thấy mình vẫn còn đang hoang chán! Chơi bời thế thì đâu có nhiều nặng gì cho lắm so với những người khác nhan nhản quanh tôi. Tôi thấy tôi không quá tệ như cô nghĩ đâu. Tôi rất vui vì biết được lý do từ chối của cô. Xin cảm ơn cô thật nhiều, chào cô.

Đột ngột, anh ta đứng chắn lối đi của Rachel, nghiêm trang cúi đầu và ngả mũ chào Rachel. Xong, anh ta vội vàng quay trở lại. Rachel tiếp tục đi về nhà mình. Cô bước vội vào phòng riêng, ngả mình đánh phịch xuống nệm, cô thấy thân thể rã rời. Rachel cảm thấy mình bị dao động tư tưởng bởi những lời nói của Rollin lúc ngoài đường phố. Cô tự nhủ: “Mình có lỗi với Rollin thì phải. Mình đã nặng lời với anh ta quá hay chẳng? Chứ còn bản thân mình, mình đã tốt đẹp gì hơn? Mục đích sống của mình là gì mà mình lên mặt với Rollin thế nhỉ?” Cô cứ nằm yên lặng suy nghĩ và chắt vắn lấy chính mình.

Rachel đã có lần được du học ở nước ngoài về môn âm nhạc. Cô được học hỏi rất nhiều từ những giáo sư âm nhạc nổi tiếng ở Âu châu. Cô đã trở về Raymond cách đây một năm. Cô được Hội thánh Tin Lành Raymond mời dự phần tôn vinh Chúa trong Nhà thờ suốt một năm nay. Cô được Hội thánh trả lương rất cao, xứng đáng với công sức đầu tư học hành của cô. Nghiễm nhiên, Rachel trở thành ca sĩ thánh ca nổi tiếng ở nhà thờ Tin Lành Raymond. Không riêng cá nhân Rachel mà mẹ của cô cũng rất tự hào về cô. Mẹ cô đặt hi vọng nhiều ở cô con gái tài năng của mình. Có lần bà ta khẳng định: “Rachel sẽ thành công rực rỡ trong thế giới âm nhạc cho xem!”

Rachel cứ trăn trở mãi với những câu hỏi: “Mình sống để làm gì? Mục đích sống của mình là gì? Chúa Giê-xu sẽ làm gì với một giọng ca tốt như mình bây giờ?”

Cách đây hai tuần, Rachel đã từng suy nghĩ rằng: “Mình sẽ sử dụng giọng ca của mình để kiếm ra nhiều tiền, đồng thời hưởng được sự ngưỡng mộ và hoan nghênh của mọi người”. Bây giờ, đối chiếu suy nghĩ thực dụng ấy của mình với mục đích sống của Rollin, cô thấy mình chẳng hơn Rollin tí nào. Rachel ngồi trầm ngâm rất lâu trong phòng riêng. Cuối cùng, cô quyết định nói thẳng ý định từ chối đề nghị của công ty hòa nhạc với mẹ mình. Đồng thời, cô sẽ nói cho mẹ cô biết kế hoạch mới đang dần dần được hình thành trong trí cô. “Đó là cách giải quyết tốt nhất cho mình”, Rachel thầm nghĩ như vậy.

- Thưa mẹ! Con đã quyết định không đi hát lưu diễn cho công ty hòa nhạc. Con có lý do hợp lý để từ chối đề nghị này.

Rachel đi ngay vào vấn đề. Tự dưng cô cảm thấy sợ hãi khi mẹ cô ngồi yên lặng, không nhìn cô và dường như tảng lờ không thèm nghe cô nói gì. Mẹ của Rachel - bà Winslow là một người đàn bà có nhiều tham vọng về địa vị xã hội. Trong công việc bà rất tận tụy và cũng rất nghiêm khắc. Bà còn mang nặng tư tưởng đạo đức phong kiến cổ hủ, gia trưởng. Bà mong muốn con cái phải vâng lời bà một cách tuyệt đối và thành công trên đường công danh. Bà đã hướng cho cậu em trai út của Rachel là Louis, kém Rachel hai tuổi, theo học và đã tốt nghiệp tại một trường võ bị vào mùa hè rồi. Đối với Rachel, bà không mong muốn gì hơn là cô được nổi danh trên sân khấu. Bà thường khuyên Rachel tìm mọi cơ hội để sớm trở thành ca sĩ nổi tiếng trên truyền hình. Cha của Rachel cũng như cha của Virginia, ông đã qua đời khi gia đình vợ con ông còn ở ngoại quốc.

- Mẹ ơi! Chắc mẹ biết sự hứa nguyện của con vào Chúa nhật cách đây hai tuần phải không mẹ ?

Rachel lấy can đảm phá tan sự yên lặng nặng nề.

- Sự hứa nguyện của Mục sư Henry ấy à ?

Bấy giờ, bà Winslow mới chịu lên tiếng.

- Không ạ! Sự hứa nguyện của chính con đấy chứ! Mẹ đã biết việc đó mà! Hay là.... hay là mẹ chưa biết?

- Mẹ biết. Mẹ còn biết là Mục sư Henry kêu gọi mọi người hưởng ứng sự hứa nguyện. Quyền tự do của mỗi người, ai muốn bắt chước và bước theo dấu chân Ngài thì tùy, không ép buộc phải không ? Đối với chúng ta, môi trường mà chúng ta đang sống có thích hợp để chúng ta thực hiện sự hứa nguyện của chúng ta không, đó mới là vấn đề. Còn con, con gái cưng của mẹ, có điều gì liên quan trong việc hứa nguyện và quyết định từ chối đề nghị của công ty hoà nhạc ?

- Có liên quan chứ mẹ! Sau khi con đặt câu hỏi Chúa Giê-xu sẽ làm gì ở trường hợp của con, con nhận thấy rằng chắc chắn Ngài sẽ không sử dụng giọng ca của con để đi làm việc đó.

- Tại sao? Chẳng lẽ làm nghề ca sĩ là sai trái à ?

- Không, con không nói làm nghề ca sĩ là sai trái.

- Vậy con cho là việc ngồi một chỗ chỉ tay năm ngón để phán đoán, dò xét người khác là đúng là tốt hơn chứ gì! Có phải con cho rằng những người bằng lòng đi ra ngoài hát ca một cách đàng hoàng trên sân khấu cho công chúng nghe là họ đã ngu xuẩn làm một việc mà Chúa Giê-xu không làm và không muốn họ làm, đúng vậy không nào cô nhãi của tôi ?

- Thưa mẹ, con mong mẹ hiểu con! Con không phán đoán, dò xét ai cả. Con chỉ lo chính mình con đây mà. Con không kết án những ai làm ca sĩ kể cả ca sĩ chuyên nghiệp lẫn nghiệp dư. Con chỉ giản dị quyết định cho đường lối của chính con mà thôi. Khi con nhìn vào điều con làm, con tin rằng Chúa Giê-xu sẽ tiếp tục làm những điều khác nữa qua đời sống con.

- Điều khác là điều gì ? Chẳng lẽ con chỉ nghĩ cho cá nhân con mà con không nghĩ đến gia đình sao ? Con không nghĩ đến mẹ ư ? Con có biết con là niềm hi vọng cho cả gia đình không ?

- Nghĩa là, mẹ... mẹ... muốn con chấp nhận lời đề nghị của công ty ? Con đã quyết định dứt khoát là con chỉ sử dụng giọng hát Chúa ban cho con để ca tụng Ngài và làm thỏa mãn cho chính linh hồn con mà thôi. Con nghĩ làm như thế tốt đẹp hơn là làm vui lòng thánh giả chạy theo thời trang hay phục vụ cho lợi nhuận. Con sẽ làm điều gì mà con cảm thấy thỏa mãn khi con nghĩ Chúa Giê-xu cũng sẽ làm điều đó. Con không thể tự ý đi ca hát cho công ty hoà nhạc như một ca sĩ chuyên nghiệp được.

Rachel nói rành rọt ý nghĩ của mình cách mạnh mẽ, nhiệt tình, và quả quyết đến nỗi làm cho bà Winslow kinh ngạc, há hốc miệng. Bà không ngờ thái độ của con gái bà như thế. Bà nổi giận phùng phùng:

- Rõ ràng là ngu ngốc hết chỗ nói. Rachel! mà là con người cuồng tín nhất trên trái đất này đây! Mà có thể làm gì nếu mà không nghe lời tao và bỏ mất dịp may hiếm có như vậy ? Hả ? Rachel ?

- Thế giới này được tạo dựng nên bởi chính bàn tay quyền năng của Thượng Đế. Con người chúng ta được Ngài tạo dựng để thờ phượng Ngài và ca tụng Ngài, phục vụ, hầu việc Ngài. Con được Ngài ban cho giọng hát tốt, có thể xem đó là một ân tứ thiêng liêng! Bây giờ, con không dùng giọng hát tốt đó để ca tụng Đấng tạo dựng ra nó mà lại treo giá bán ân tứ đó để kiếm cho được nhiều tiền ư

? Con biết mẹ rất muốn con thành đạt trong xã hội này, nhất là trong lĩnh vực âm nhạc. Nhưng, thưa mẹ, con không thể làm vừa lòng mẹ mà lại làm trái ý muốn Chúa Giê-xu được, vì con không thể nào tưởng tượng được rằng Chúa Giê-xu sẽ tham gia công ty hòa nhạc để làm điều con sẽ làm và sống một cuộc đời mà con sẽ sống nếu con đồng ý gia nhập vào đó.

- Vậy con định làm gì ? Con vẫn chưa trả lời câu hỏi của mẹ. - Bà Winslow vừa hỏi vừa gượng đứng lên nhưng rồi bà lại ngồi phịch xuống. Bà ta đang cố gắng lấy bình tĩnh trở lại sau cơn tức giận.

- Con sẽ tiếp tục hát để phục vụ Hội thánh, phục vụ Chúa mà thôi. Con sẽ chỉ tham gia hát khi nào nhà thờ có lễ. Con đã hứa nguyện với Chúa là con sẽ hát ở nhà thờ suốt mùa xuân này. Thời gian còn lại trong tuần con sẽ đi hát tại các cuộc họp của Hội chữ thập trắng tận dưới Rectangle.

- Cái gì? Rachel Winslow! Con có biết con đang nói gì không ? Con có biết hạng người ở dưới đó là hạng người nào không ?

Bà Winslow hét toáng lên vào mặt con gái một cách tức tối.

- Con biết, con biết rõ lắm. Đó chính là lý do con muốn đi đến đó. Ông bà Gray đang làm việc ở vùng Rectangle. Con được biết ông bà ấy cần các ca sĩ là con cái Chúa ở các Hội thánh đến giúp sức ông bà trong các buổi nhóm. Dưới đó họ nghèo thiếu lời ca tiếng hát lắm mẹ ạ. Họ cũng thèm nghe những bài thánh ca ca ngợi Chúa nữa. Con phải đến đó để giúp đỡ ông bà hầu việc Chúa mẹ ơi!

Giọng nói của Rachel trở nên khẩn thiết. Cô bật khóc nức nở vì tình yêu thương tha nhân và tình yêu đối với Thiên Chúa đang dâng trào trong tâm hồn cô. Cô tiếp tục nói trong xúc động:

- Con muốn làm bất cứ điều gì cho Chúa Giê-xu mà đối với con đó là cái giá của sự hi sinh. Con biết mẹ sẽ không đồng ý với con. Nhưng, con khao khát được chịu khổ về một điều gì đó với Chúa Giê-xu. Cả con lẫn mẹ đã sống một cuộc sống ích kỷ với Chúa, mặc kệ với những tội lỗi và những đau khổ diễn ra hàng ngày tại thành phố Raymond này. Chúng ta sống để làm gì mẹ nhỉ ? Chúng ta cứ mặc sức muốn làm gì thì làm hay là chúng ta dừng cảm dấn bước theo gót chân Chúa Giê-xu giữa thế gian này ? Thái độ sống và cách sống nào tốt hơn để chúng ta chọn ? Chúng ta tự xưng chúng ta là con Chúa nhưng thực chất chúng ta không chịu bắt chước Ngài và làm những điều Ngài không muốn tí nào.

- Thôi, thôi, nhãi ranh! Con đang giảng đạo cho mẹ đấy à? Bà Winslow nhếch môi cười một cách chế nhạo. Rachel hiểu ý mẹ muốn nói. Cô chậm rãi:

- Không, thưa mẹ, con đang tự giảng cho chính mình con.

Ngừng một vài giây để chờ đợi phản ứng của mẹ, thấy mẹ yên lặng, Rachel đứng lên:

- Con xin phép mẹ, con mệt quá, chào mẹ!

Rachel đi về phòng riêng của mình. Vừa đi cô vừa ngẫm nghĩ về cuộc đối thoại vừa rồi của cô với mẹ. Cô có cảm tưởng rằng từ nay về sau cô sẽ không còn trông mong sự đồng tình và tình cảm ưu ái gì từ nơi mẹ nữa. Cô thấy mẹ cô chẳng chịu hiểu cô tí nào, lòng Rachel rối bời và buồn rười rượi. Về đến phòng, cô quỳ gối cầu nguyện dâng nan đề này lên cho Chúa. Kể từ khi nhà thờ Tin Lành Raymond xuất hiện người đàn ông vô gia cư rách rưới và chiếc mũ bạc màu sòn nát, đặc biệt là cái chết của anh ta, đã làm chấn động Hội thánh, nhiều tín đồ của Hội thánh đã được thúc giục quỳ gối cầu nguyện với Chúa nhiều hơn. Rachel cũng đã bắt đầu cầu nguyện siêng năng từ dạo đó.

Sau gần nửa giờ thưa chuyện với Chúa, Rachel đứng dậy, mặt cô đầm đìa nước mắt. Cô đi đi lại lại trong phòng suy nghĩ. Một vài phút sau, cô ngồi vào bàn, viết một lá thư ngắn gửi cho Virginia Page. Xong, cô đi xuống phòng mẹ cô để nói cho mẹ cô biết rằng cô và Virginia sẽ đi đến vùng Rectangle ngay tối hôm nay để gặp ông bà Giáo sĩ Gray.

- Mẹ ạ! Chú của Virginia là bác sĩ West. Ông ấy sẽ cùng đi với chúng con nữa. Con sẽ gọi điện thoại báo cho ông ấy ngay bây giờ. Ông ấy cũng là người bạn thân tình của gia đình Gray.

Bà Winslow cay đắng nuốt sự tức giận và yên lặng. Thái độ của bà đã làm cho Rachel đau khổ vô cùng. Rõ ràng là bà ta chẳng chấp nhận tí nào về đường lối của Rachel.

.... Khoảng 7 giờ tối, bác sĩ West và Virginia cùng xuất hiện trước nhà Rachel. Cả ba người đồng khởi hành trên chuyến tàu đầu tiên đến vùng Rectangle. Rectangle là một khu vực đông dân lao động được nhiều người biết đến thuộc thành phố Raymond đông đúc này. Nó nằm trên địa thế gần kề các xí nghiệp hỏa xa có những dãy toa xe dài san sát. Rectangle là nơi tập trung các khu nhà

ổ chuột và nhiều chung cư to lớn chứa đựng những phân tử khôn khéo nhất. Đây là một cánh đồng khô cằn, trơ trụi và dơ dáy. Nó được bao bọc bởi những dãy quán rượu, bia, những sòng bạc, những nhà trọ rẻ tiền và những quán cơm bình dân ẩm thấp và tồi tàn. Thịnh vượng trong mùa hè, có những gánh xiếc rong hoặc những đoàn ca nhạc nhỏ đến đây lưu diễn. Bên cạnh Rectangle thấp hèn là phố phường Raymond sầm uất, sang trọng. Hội thánh ở Raymond chẳng bao giờ lưu tâm đến cuộc sống và con người ở vùng Rectangle. Đối với những tín đồ thuộc giai cấp thượng lưu của Hội thánh Tin Lành Raymond, thì Rectangle là nơi hội tụ những gì xấu xa, bản thủ, kinh tởm và tội lỗi nhất trần gian này, nên họ chẳng mấy khi chịu tiếp xúc, thậm chí còn tìm cách tránh né người dân Rectangle nữa!

Thế rồi có một hôm, ông bà Gray - một gia đình truyền giáo đầy lòng sốt sắng đã được Chúa kêu gọi đến vùng Rectangle này để truyền rao đạo Ngài. Ông Gray đã cùng vợ của mình can đảm đến tiếp xúc và gần gũi với những con người dơ dáy hôi hám trong các khu nhà ổ chuột rách bươm kia. Ông ta dựng lên một chiếc lều vải khá lớn và bắt đầu thực hiện các buổi nhóm thờ phượng Chúa một cách đơn sơ. Các buổi nhóm luôn được kết thúc rất vui vẻ. Giáo sĩ Gray đã trở về Hội thánh Raymond kêu gọi sự giúp đỡ của các tín đồ. Rất nhiều người ủng hộ cho công việc Chúa về tiền bạc nhằm mở mang nhà Chúa ở Rectangle. Thế nhưng về lãnh vực âm nhạc, ông Gray thấy ở Rectangle đang thiếu trầm trọng. Trong các buổi nhóm vào Chúa nhật chẳng có lời ca tiếng hát nào cả để ca tụng Chúa và hỗ trợ cho lời giảng kêu gọi của diễn giả. Thậm chí, khi buổi thờ phượng chấm dứt, trong các phút lễ chung buổi nhóm vắng ngắt đến buồn tẻ vì vắng tiếng đàn dương cầm. Người đàn dương cầm tại đây thường hay bị bệnh, tham dự nhóm không đều lắm.

- Chúng tôi rất cần một số anh chị em trong Hội thánh có giọng hát tốt, có khả năng về âm nhạc để đến Rectangle cộng tác với chúng tôi.

Đó là lời đề nghị của Gray trong buổi thờ phượng Chúa hôm Chúa nhật vừa rồi ở nhà thờ Tin Lành Raymond. Rachel đã hưởng ứng lời đề nghị đó của ông. Rachel, Virginia và bác sĩ West đã đến căn lều của ông bà Gray vừa kịp giờ.

- Tối nay nhóm hả anh Gray John?

Bà Gray hỏi chồng, rồi cả hai bước vào căn lều, bật đèn và đi sắp xếp bàn ghế lại cho ngay ngắn.

- Ủ, tôi nay nhóm. Có một số anh em con cái Chúa từ thành phố Raymond đến cùng thờ phượng Chúa với chúng ta nữa.

Gray nhỏ nhẹ trả lời vợ. Gray là một người đàn ông nhỏ thó nhưng đầy nghị lực. Ông có một giọng nói vui vẻ, đầy tự tin và can đảm. Ông vốn là một võ sĩ có tiếng của một dòng dõi quý phái. Ông đến đây chấp nhận làm bạn với những người láng giềng ở mọi lứa tuổi, mọi thành phần để nói về Chúa cho họ. Trong số những người mà ông đã làm chứng tin Chúa, có một người đàn ông có bộ mặt dữ tợn và nặng nề. Anh ta cũng đã đến sớm để cùng ông sắp xếp bàn ghế, chuẩn bị cho buổi thờ phượng Chúa tối nay.

Buổi nhóm bắt đầu vào lúc 8 giờ tối. Lúc đó, Alexander Power đang rời phân xưởng của mình, trên đường trở về nhà. Xe của ông đang chạy ngang căn lều của Gray, ông chợt giật thót mình vì nghe rõ ràng giọng hát quen thuộc của Rachel từ lều vọng ra.

Alexander ngạc nhiên, thắc mắc: “Nghe kìa! Cô ta đang hát gì vậy ? Làm sao Rachel lại có can đảm xuất hiện ở đây nhỉ?”

Gần phía trước căn lều, nhiều người đang cãi lộn trong quán rượu chợt dừng lại lắng nghe. Nhiều cửa sổ của quán trọ được kéo lên, có những gương mặt thò ra nghe ngóng. Một số người rảo bước về phía chiếc lều đang có tiếng hát của Rachel vọng ra lạnh lốt, trong trẻo. Rõ ràng là Alexander chưa bao giờ được nghe Rachel Winslow hát hay như thế trong nhà thờ Raymond. Thật là một giọng hát kỳ diệu như giọng hát thiên thần. “Cô ta đang hát về điều gì ?”

Alexander lại tự hỏi và dường như có một sức hút vô hình khiến ông quyết định dừng xe trước căn lều để nghe lời bài hát rõ hơn.

“Giê-xu Christ dẫn dắt tôi xin theo.

Dầu đi đâu, tôi quyết đi theo thường.

Tôi không kể khoảng khoát hay cheo leo,

Mừng đi với Ngài, với Ngài chung một đường”

Vì mãi nghe hát, nên một người nào đó đã đâm sầm vào Alexander. Ông ngoái đầu nhìn vào căn lều một lần nữa rồi lên xe về nhà. Tiếng hát của Rachel

vẫn còn văng vẳng bên tai khiến ông thấy bình an và trong lòng lâng lâng. Ông nhận được sự cảm thúc mãnh liệt hơn khi ông đặt câu hỏi Chúa Giê-xu sẽ làm gì đối với nan đề của chính ông ?

Chương 8

“Nếu người nào muốn theo Ta, phải từ bỏ mình đi, vác thập tự giá mình mỗi ngày mà theo Ta”

Trong phòng làm việc, Mục sư Henry Maxwell đi đi lại lại suy nghĩ: “Tôi nay mình sẽ chia sẻ gì với Hội thánh đây ?” Ông đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, những ống khói cao của xưởng hỏa xa ngang tầm mắt ông. Phía Rectangle xa xa, nóc căn lều của nhà truyền giáo Gray nhô lên lấp ló. Một vài phút sau, Henry ngồi vào bàn làm việc. Một thoáng quyết định, ông đặt bút viết hàng chữ in lớn trên tờ giấy để sẵn: “MỘT SỐ VIỆC MÀ CHÚA GIÊ-XU SẼ LÀM TRONG HỘI THÁNH NÀY:

1. Sống giản dị và thẳng thắn. Không xa hoa cũng không khổ tu, ép xác.
2. Mạnh dạn lên án những cách sống giả hình trong Hội thánh. Không thiên vị ai.
3. Tỏ tình thương và sự quan tâm thành thật đối với người nghèo khổ lẫn người giàu có. Không phân biệt giai cấp.
4. Sẵn sàng dấn thân và chịu khổ vì công việc Chúa một cách thực tế.
5. Cố gắng gần gũi, tiếp cận và làm chứng về Chúa Giê-xu cho người dân lao động ở Rectangle.
6. Không ủng hộ, không đồng tình với những quán rượu ở Raymond và Rectangle.
7. Từ bỏ ý định đi nghỉ hè năm nay ở Âu châu. Dùng số tiền đó giúp người nghèo, thất nghiệp.

Viết đến đây, Henry bỗng nhớ đến người đàn ông vô gia cư xấu số hôm nọ vô cùng. Ông bị ám ảnh mãi về những lời anh ta nói trước Hội thánh trong buổi nhóm hôm đó. Rõ ràng công việc Chúa tại Raymond có chiều rộng mà thiếu

chiều sâu - ông tự đánh giá như vậy. Ông đang nỗ lực tìm hiểu và rút ra các phương pháp, để có kế hoạch bước theo chân Chúa Giê-xu cách hiệu quả hơn. Nếu cứ để tình trạng hầu việc Chúa một chiều hời hợt như thế này mãi thì ông thấy tâm linh đau đớn vô cùng. Sinh hoạt tôn giáo ở Raymond sẽ dần dần trở thành phương tiện sống đầy ích kỷ của tầng lớp quý tộc thượng lưu ở thành phố sầm uất này. Đồng thời Tin Lành mất dần quyền năng và mục tiêu của Chúa Giê-xu bị con người đánh mất một cách đáng tiếc.

Mục sư Henry cảm thấy vấn đề thể hiện tinh thần của Chúa Giê-xu một cách cụ thể trong mọi khía cạnh đời sống Cơ Đốc nhân là sự cần thiết.

Mãi suy nghĩ, ông không nghe tiếng chuông cửa rung liên hồi. Mặt lát sau, người giúp việc chạy vào báo cho ông biết có một người khách tên là Gray muốn gặp ông.

Mục sư Henry ra tận đầu cầu thang đón Gray bằng một cái bắt tay thân thiện:

- Chào ông Gray!

- Chào mục sư! - Gray chào lại, xong ông ta đi thẳng vào vấn đề:

- Thưa mục sư! Tôi cần sự giúp đỡ của ông.

- Thế nào? Tình hình ở Rectangle ra sao?

- Hôm qua chúng tôi tổ chức buổi nhóm truyền giảng. Cô Rachel có tham dự và thật là phước hạnh, giọng hát kỳ diệu của cô ta đã lôi cuốn hàng bao nhiêu người. Căn lều thì nhỏ mà người đến dự nhóm, nghe Rachel Winslow hát thì quá đông nên căn lều chật cứng!

- Tôi có nghe điều đó hồi sáng. Lần đầu tiên người dân ở Rectangle được nghe Rachel hát hay như thế, chắc họ được khích lệ nhiều lắm phải không?

- Đúng vậy, thưa mục sư. Điều ấy là một khái tượng kỳ diệu cho chúng tôi. Đó chính là một biến cố khích lệ sự hầu việc Chúa của chúng tôi ở Rectangle. Hôm nay tôi ghé thăm mục sư và xin mục sư có thể sắp xếp đến Rectangle ban phát Lời Chúa cho tân tín hữu cùng với thân hữu vào tối nay không? Mấy bữa nay tôi bị cảm lạnh, giọng nói khàn quá e rằng tôi không giảng được nên tôi vội đến đây. Tôi biết rõ ông rất bận rộn nhưng tôi không muốn bỏ buổi nhóm tối nay. Nếu ông giúp được thì thật tốt cho chúng tôi.

- Tôi xin lỗi, tối nay tôi phải chia sẻ Lời Chúa ở buổi nhóm cầu nguyện của Hội thánh.

Mục sư Henry ngưng lại vài giây suy nghĩ, chợt khuôn mặt ông rạng rỡ lên, tựa như ông đã tìm thấy được một giải pháp nào đó để khắc phục sự bận rộn:

- À, mà thôi, tôi sẽ cố gắng sắp xếp thật ổn thoả để có mặt ở căn lều của ông ở Rectangle vào tối nay kịp giờ nhóm. Ông cứ tin tưởng nơi tôi!

- Tôi xin cảm ơn mục sư trước! Thôi, xin chào ông, hẹn gặp lại vào tối nay!

- Gray toan bước đi.

Mục sư Henry nắm lấy tay Gray:

- Ông Gray! Sao ông không nán lại đây thêm ít phút nữa. Hai chúng ta sẽ cùng hiệp ý cầu nguyện với Chúa.

- Vâng! - Gray trả lời đồng tình một cách đơn giản.

Thế rồi, hai người cùng nhau quỳ gối xuống ngay trong phòng làm việc của Henry, cầu nguyện cách tha thiết.

Mục sư Henry cầu nguyện đơn sơ như một đứa trẻ nhưng rất cảm động. Ông xin Chúa ban cho ông sự khôn ngoan và năng lực để ông có thể chia sẻ sứ điệp của Chúa cho dân chúng ở Rectangle vào tối nay.

Dứt lời cầu nguyện. Gray đứng lên bắt tay Henry:

- Xin Chúa ban phước cho mục sư. Tôi tin chắc Đức Thánh Linh sẽ ở cùng ông và ban quyền năng cho ông trong sự giảng dạy đêm nay.

Mục sư Henry yên lặng. Ông không dám tin ngay vào lời chúc đó của Gray, ông cũng không dám dựa vào năng lực của chính mình. Nhưng chợt nhớ đến sự hứa nguyện với Chúa Giê-xu, ông cảm thấy bình an đang tràn ngập trong lòng ông.Trời nhá nhem tối, Mục sư Henry bước vào phòng nhóm cầu nguyện của Hội thánh và ngạc nhiên vô cùng khi thấy phòng nhóm chật ních những người là người. Trong phòng nhóm xuất hiện nhiều khuôn mặt mới, họ đã được Chúa kêu gọi vào công việc Chúa và bắt đầu bằng những buổi nhóm cầu nguyện như tối nay.

Chờ một vài phút cho mọi người ổn định, Mục sư Henry bước lên phía trước và ôn tồn đi ngay vào vấn đề:

- Thưa các bạn! Tôi được Chúa kêu gọi đi Rectangle ngay tối nay. Tôi xin vắng mặt ở đây sau một vài phút nữa. Bây giờ tôi muốn một số người có mặt hôm nay hãy đi cùng tôi đến Rectangle để phụ giúp ông Gray lo công việc Chúa ở đó tối nay. Còn lại, các bạn cứ tiếp tục tiến hành nhóm cầu nguyện bình thường để xin quyền năng Đức Thánh Linh đồng công với chúng ta lo công việc Chúa trong những ngày đến.

Hưởng ứng lời đề nghị của Mục sư Henry, có sáu người tình nguyện đi với ông đến Rectangle. Khi họ đến nơi, căn lều đã đông nghẹt người. Họ phải chen chân một cách khó khăn mới đến được hàng ghế đầu gần bục giảng. Rachel và Virginia Page cùng với Japer Chase cũng đã có mặt ở đó. Buổi nhóm được bắt đầu bằng một bài đơn ca của Rachel. Kế đến, cả hội chúng cùng hát một bài thánh ca. Căn lều có vẻ ngọt ngào vì quá đông người.

Rachel đứng lên kêu gọi mọi người hãy tham gia vào ca đoàn để tập hát tôn vinh Chúa. Bên ngoài căn lều, lối nhỏ nhiều gương mặt lấm lem, đa số là thanh thiếu niên và có cả mấy cụ già gầy guộc vây quanh nhìn vào trong lều, tò mò giương mắt quan sát buổi nhóm và nghe Rachel hát. Sau lời cầu nguyện khai lễ của một mục sư, ông Gray đứng lên trình bày lý do tối nay ông không thể giảng được, rồi ông trân trọng giới thiệu:

- Kính thưa quý ông, bà, anh, chị, em! Tối nay chúng ta sẽ được nghe một mục sư giảng dạy Lời Chúa.

- Mục sư nào vậy? - Từ bên ngoài lều, một giọng đàn ông khàn khàn vang lên.
- Đó là Mục sư Henry Maxwell của Hội thánh Tin Lành Raymond. Đồng thời, tối hôm nay cũng có một số anh em con cái Chúa ở Hội thánh Raymond cùng đi với Mục sư Henry đến dự nhóm với chúng ta.

Sáu người cùng đi với Henry đồng loạt đứng dậy quay người xuống chào Hội thánh.

- Có phải ông vừa nói đến vị mục sư ở Hội thánh Tin Lành Raymond hả?! Tôi biết ông Henry ấy.

Ông chủ quán rượu trước căn lều hỏi Gray. Hỏi xong, ông ta cười thành tiếng đầy sự chế nhạo.

- Hãy nghĩ đến thực tế cuộc sống, giữa dòng đời tăm tối. Hãy cố gắng vượt qua sóng gió tối tăm, oi người oi!

Một người say rượu nào đó đi ngang căn lều và hát nghêu ngao. Hát xong, hắn ta cười man dại. Mọi người trong căn lều đều quay lại nhìn về hướng gã say rượu. Có những tiếng la lớn:

- Bắt nó im đi!

- Hãy hát, hát lớn đi! Cô ca sĩ hồi nãy đâu rồi? Hãy hát cho chúng tôi nghe một bài ngợi khen Chúa đi!

- Xin Mục sư Henry bắt đầu đi!

Một sự ồn ào hỗn độn nối tiếp nhau ở phía dưới làm át tinh thần Henry. Ông đứng lên, chậm rãi tiến về phía bục giảng.

Ông đang dồn sự bình tĩnh cho lời mở đầu. Ông biết rõ rằng hiện tại không phải ông đang đối diện để giảng cho những người sang trọng và có tư cách ở trên Raymond với những lời văn vẻ trau chuốt. Ông đang đứng trước một tập thể đủ hạng người, ồn ào và phức tạp ở Rectangle bê bối này.

Henry bắt đầu nói nhưng chẳng mấy ai chú ý nghe. Họ mãi xì xầm về gã say rượu nên ồn ào vô cùng. Ông Gray bước xuống đi đến từng hàng ghế nhắc nhở mọi người giữ trật tự nhưng chẳng ăn thua gì. Đến lúc Henry cất cao giọng, đưa tay lên cao ra hiệu xin yên lặng, họ mới bắt đầu chú ý, hướng về phía ông. Nhưng bên ngoài lều tiếng ồn ào lại nổi lên gấp bội. Thấy tình hình trật tự càng lúc càng tệ, Mục sư Henry Maxwell buồn rầu, nói nhỏ với Rachel:

- Hay là cô Rachel lên hát tiếp một bài gì nữa đi! Tôi hi vọng họ sẽ lắng nghe cô!

Rachel vâng lời Henry, sửa lại y phục một chút, xong cô bước lên bục giảng thế vào chỗ của Henry vừa rời khỏi. Cô ra hiệu cho Virginia đạo đàn điệp khúc bản thánh ca 271 và cô hát ngay vào lời của điệp khúc ấy:

“Giê-xu dắt tôi, Giê-xu dắt tôi

Chính tay Giê-xu hằng dẫn dắt tôi.

Nguyện làm môn đồ tín trung suốt đời

Bởi tay Giê-xu dìu dắt không rời...”

Thật lạ thay, mọi sự ồn ào ở trong lẫn ngoài lều đều im bật khi tiếng hát của Rachel vừa cất lên. Mọi người đều tập trung hướng về phía Rachel, yên lặng

nghe cô hát. Những cặp mắt mở to, những cái miệng há hốc lộ vẻ kinh ngạc lẫn thán phục, như muốn nuốt từng lời từng chữ từ miệng Rachel thoát ra.

“... Dẫu có khi gặp nguy cảnh nghịch thời....

Nắm tay Giê-xu thật chẳng nao lòng....”

Mục sư Henry nhìn thấy sự thay đổi tình hình nhanh chóng của đám đông ồn ào vừa ban nãy, ông cảm động vô cùng. Ông thầm cảm ơn Chúa và cảm ơn Rachel.

Bỗng nhiên, có một số người trong đám quần chúng lem luốc, lộn xộn đang chen chân bên ngoài cửa lều bật khóc và run rẩy. Mục sư Henry cảm nhận được rằng đang có sự hiện diện của Đức Thánh Linh trên buổi nhóm.

Về phần Jasper Chase, anh ta ngòai nhìn Rachel hát một cách say sưa như dán mắt vào khuôn mặt xinh đẹp và rạng rỡ của cô ấy.

Thật bất ngờ cho Rachel, giữa đám đông nhóp nhép bụi đất hôm nay lại có mặt của Rollin - em trai Virginia. Anh chàng vận trang phục thật đẹp đẽ và lịch sự. Mọi người quanh Rollin trở mắt nhìn vào anh ta và có người lẩm bẩm: “Một gã công tử bột!”

Rollin không chú tâm đến mọi người mà chỉ lo lấn chân, chen dần lên phía trước để được ngắm Rachel cho rõ hơn. Vẻ đẹp và giọng hát trong ngần của Rachel đã thu hút anh ta tưởng chừng như trọn vẹn.

Khi Rachel vừa ngừng hát, Mục sư Henry vội đứng lên giữa sự chú ý của mọi người. Ông bắt đầu cho bài chia sẻ bằng lời chào chậm rãi, nhã nhặn:

- Xin chào tất cả quý ông bà anh chị em!

Ông tiếp tục trình bày cho thính giả về sứ điệp cứu rỗi của Đức Chúa Trời, chỉ ra thực trạng của con người, và cách giải quyết ...

Trong những giờ phút quý báu mà Mục sư Henry được chia sẻ lời Chúa cho quần chúng, tâm trí ông mở ra, ông được thúc giục với câu hỏi “Chúa Giê-xu sẽ làm gì?” đối với đám đông nghèo khổ và rách rưới này. Ông nhớ lại rằng, trong Kinh Thánh có ghi rõ cuộc đời yêu thương tuyệt vời của Chúa Giê-xu dành cho người nghèo là thể nào. Tại sao giờ đây mình lại không thể bắt chước tâm tình của Chúa đối với đám người khổ cực ở Rectangle này? Tin Lành và tình thương của Chúa đâu chỉ để dành riêng cho người giàu có, trí thức mà thôi, người nghèo

cũng phải được đón nhận ân điển của Chúa Giê-xu nữa chứ! Càng suy nghĩ, Mục sư Henry càng cảm thấy mình thiếu sót và xúc động chân thành khi đưa mắt nhìn khắp lượt những người dân lam lũ ở Rectangle này.

Buổi nhóm được chấm dứt vào lúc 9 giờ tối. Mọi người rời khỏi lều nhanh chóng. Kể từ ngày ông Gray đến dựng lên căn lều đến nay, cứ đến giờ nhóm thì các quán rượu quanh lều vắng khách vì mọi người bận đồ xô lại vây quanh lều xem nhóm và nghe hát. Còn khi buổi nhóm vừa kết thúc thì sau đó vài phút, các quán xá lại nổi nhạc xập xình, người vô kể ra nhậu nhẹt nhộn nhịp. Henry cùng với Virginia, Rachel và Jasper Chase đi ngang qua các quán rượu, các quán bia, đầy những gã đàn ông ngật ngưỡng, tóc tai bù xù, râu ria lởm chởm.

- Đây là một địa điểm kinh khủng!

Mục sư Henry chép miệng bình luận.

- Tôi chưa bao giờ tưởng tượng được rằng Raymond lại có một ung nhọt đau đớn thế này. Một thành phố có tín đồ Cơ Đốc đông đảo như Raymond mà lại quá dửng dưng đối với những con người bê bối thối tha ở Rectangle như thế kia sao?

- Thưa mục sư! Ông có hi vọng rằng, một người nào đó sẽ có khả năng dẹp bỏ và huỷ phá được tệ nạn rượu chè be bét kia không?

Jasper Chase vừa hỏi vừa đưa tay chỉ về phía một quán rượu nằm ở phía bên kia đường.

- Tại sao lại phải hi vọng vào một người khác nhỉ? Anh em con cái Chúa chúng ta có thể làm được điều ấy. Chúa Giê-xu sẽ làm gì? Chẳng lẽ Ngài chịu nín lặng sao? Ngài sẽ đồng tình cho tội lỗi và sự chết lan tràn sao? Tôi đang nghĩ: Tại sao chúng ta không hiệp sức hiệp lòng để xoá bỏ những tội lỗi làm ô uế đồng loại chúng ta được nhỉ? Có phải chúng ta giả điếc và làm ngơ một cách vô tội vạ trước bao nhiêu tội nhân đang ngập ngụa trong tội lỗi?

Dường như Henry đang nói với chính mình. Giọng ông trầm xuống và nhỏ lại trong sự hối tiếc. Thỉnh thoảng ông lại chép miệng một cách đau đớn trên suốt đoạn đường trở về Raymond tối hôm đó.

Suốt cả ngày hôm sau, Henry cứ ngồi lì trong phòng làm việc và suy nghĩ mãi về vấn đề ở Rectangle “Chúa Giê-xu sẽ làm gì đối với vấn đề này?” Đó là

câu hỏi trực diện trong đầu ông luôn luôn. Đến chiều, có tiếng gõ cửa, vợ ông mang vào cho ông một tờ báo “Tin Tức Hằng Ngày” có đăng bài xã luận của Edward Norman với hàng tit lớn “MẶT ĐẠO ĐỨC CỦA NHỮNG VẤN ĐỀ CHÍNH TRỊ”.

Bài xã luận nói rằng: “...liệu các biện pháp và các nguyên tắc mà các đảng chính trị đưa ra có phù hợp với sự dạy dỗ và tinh thần của Chúa Giê-xu, tác giả của tiêu chuẩn sống vĩ đại nhất mà con người đã được biết và học hỏi hay không? Khía cạnh đạo đức của mỗi vấn đề chính trị sẽ được coi là quan trọng nhất nếu khía cạnh đạo đức đó phù hợp với tiêu chuẩn sống mà Chúa Giê-xu đã sống và dạy dỗ con cái Đức Chúa Trời” Bài xã luận còn nêu rõ ý mới mẻ sau: “Nếu có ai đến xin việc làm ở toà soạn, người đó có phẩm cách đạo đức tốt, có nếp sống phù hợp với nếp sống của Chúa Giê-xu thì toà soạn sẽ nhận vào làm ngay, bất kể người đó đang trực thuộc đảng phái chính trị nào...”

Henry lướt mắt khắp tờ báo. Ông vừa sửng sốt vừa cảm động đến trào lệ. Trên khuôn báo, những cột quảng cáo rượu bia, thuốc lá không còn đăng nữa. Cả những vụ xì-căng-đan về đời tư của người này người kia cũng vắng mặt. Bà Henry nói cho chồng biết rằng khi tờ “Tin Tức Hằng Ngày” chiều nay được phát hành, Raymond xôn xao dư luận. Nhiều lá thư phản hồi tới tập đến toà soạn. Các độc giả mua báo dài hạn bị kích động dữ dội. Họ hoang mang và xì xầm về đường lối hành động của toà soạn. Nhiều người còn mạnh dạn tuyên bố rằng với kiểu này toà soạn tờ “Tin Tức Hằng Ngày” sẽ sập tiệm trong nay mai. Đồng thời, khi họ đọc được bài xã luận của Edward - chủ bút tờ báo, họ càng ngẩn người ra, cho rằng đây là sự kiện lạ hoặc giả là ông chủ bút đã bị khủng thực sự!

Đến tối, sau bữa cơm, Henry cầm lấy tờ báo đọc lại bài xã luận lần nữa. Ông thật kinh ngạc khi nhìn thấy phía dưới mỗi bài báo, tác giả đều ký tên cẩn thận và có ghi rõ cả họ tên của mình. “Như thế có nghĩa là ông Edward Edward đã trung tín giữ lời hứa nguyện của ông với Chúa rồi. Ông đã buộc các phóng viên của ông phải ký tên dưới các bài báo. Các phóng viên phải chịu trách nhiệm công khai với nội dung bài viết của mình. Với cách này, Edward Norman đã loại ra khỏi trang báo các bài viết ẩu, viết bừa kém chất lượng. Edward cừ thật! Ông ta đã áp dụng nguyên tắc đặt và trả lời câu hỏi “Chúa Giê-xu sẽ làm gì?”

vào trong công việc của Toà soạn rồi đấy!...” Mục sư Henry trầm nghĩ như thế.

- Mary ơi! - Thành linh, Henry gọi vợ - Nghe anh đọc nè!

- Về điều gì thế?

Vợ ông nhìn vào bài báo mà ông đang đọc dở.

“...Sáng nay, Alexander Powers quản đốc xí nghiệp L và T.R.R trong thành phố Raymond đã nộp đơn xin từ chức. Ông quản đốc cho biết lý do của việc từ chức là vì ông ta có những bằng cứ chắc chắn về sự vi phạm luật thương mại liên bang và cũng như luật của tiểu bang trực thuộc mà gần đây đã được đưa ra nhằm ngăn chặn và trừng phạt những công ty nào hoặc bất kỳ ai có số lượng hàng hoá được chuyên chở quá quy định hoặc gây quỹ tín dụng quá mức cho phép. Ông Alexander tự khẳng định mình là một trong những nhân chứng chống lại Hoả xa về vấn đề này. Ông đã chuyển các bằng chứng chống lại công ty Hoả xa đến Uỷ ban và đề nghị Uỷ ban phải hành động. Ông Alexander đã làm cho đồng nghiệp trong giới kinh doanh với ông kinh ngạc vô cùng. Người ta cho rằng hành động điên rồ của ông đã chôn vùi sự nghiệp đồ sộ của ông một cách đáng tiếc. Trong tình thế này, Alexander chẳng thu được lợi lộc gì. Ngược lại, ông ta đã tự đánh mất một địa vị xã hội có giá. Nếu Alexander im lặng hoặc làm ngơ trước những vụ việc như vậy thì ông ta sẽ giữ được địa vị của ông là điều chắc chắn. Với sự kiện này, người công dân lương thiện rất vui mừng và đồng tình ủng hộ Alexander. Trong đơn tố cáo kèm theo đơn xin từ chức, Alexander có chỉ ra những sự làm ăn bê bối cốt thu được nhiều lợi nhuận tối đa bất kể các hoạt động kiếm tiền đó gây ra hoặc để lại hậu quả gì cho quần chúng, nhất là những người lao động nghèo khổ. Alexander cam đoan một điều rằng nếu Uỷ ban liên bang cứ để xảy ra tình trạng này, không chóng thì chày các tiêu chuẩn đạo đức xã hội con người sẽ bị phá hoại nghiêm trọng, người ta không thể sống trong một xã hội bất lương tự do mà pháp luật lại làm ngơ với họ. Theo sự phán đoán của chúng tôi, có lẽ ông Alexander đã hành động vì một động cơ thôi thúc đặc biệt: ông ta làm vì Chúa Giê-xu của ông ta. Ông ấy đã làm một công việc mà chỉ có một Cơ Đốc nhân mới có thể làm. Đó là một công việc hữu ích cho tiểu bang và công luận nói chung. Cũng phải công nhận rằng đó là một hành động can đảm và hiếm có trong giới kinh doanh. Bước đi của Alexander đã

khích lệ nhiều người tin tưởng vào quyền lực của luật pháp, góp phần khôi phục đạo đức con người. Ông Alexander đã làm một việc của một người công dân yêu nước yêu người nghèo có thể làm. Bây giờ, công chúng đang nóng lòng chờ đợi Ủy ban hành động và mong muốn luật pháp sớm thi hành”.

(Còn tiếp)

* * *

Thông báo

Lịch thờ phượng Chúa tháng 11.2020

01.11.2020 : tại Lausanne lúc 13 giờ

08.11.2020 : tại Aarau lúc 13 giờ

15.11.2020 : tại St.Gallen lúc 13 giờ

22.11.2020 : tại Genève lúc 13 giờ

Lễ Giáng Sinh năm 2020

Chi hội St.Gallen : 29.11.2020

Chi hội Lausanne : 06.12.2020

Chi hội Aarau : 13.12.2020

Chi hội Genève : 20.12.2020

Liên Lạc: Nhóm Sức Mới - Tel: 079 609 62 59

E-mail: sucmoi@ymail.com

www.facebook.com/sucmoi

Nhưng ai trông đợi Đức Giê-hô-va thì chắc được Sức Mới.

Cất cánh bay cao như chim ưng; chạy mà không mệt nhọc.

Đi mà không mòn mỏi. "

Ê-sai 40 : 31

Địa điểm Thờ Phụng Chúa hằng tháng tại từng khu vực :

Lausanne : Paroisse réformée de St. Jacques, Avenue du Léman 26, 1005 Lausanne.

Genève : Paroisse protestante Servette-Vieux, Avenue Wendt 55, 1203 Genève.

Aarau : Gemeinschaftszentrum Telli, Girixweg 12, 5004 Aarau.

St. Gallen: Evangelisch-Reformierte Kirchgemeinde Tablat, Lettenstr. 16,
9008 St. Gallen.

Lưu ý: Ngày và giờ thờ phụng Chúa xin liên lạc với Mục sư.

Địa chỉ : Mục sư Ngô Bá Tạo, Chemin de la Scierie 45F, 2504 Biel/Bienne.

Tel. 032 365 33 36

Natel: 079-673 44 28

E-mail: ngobatao@hotmail.com

Trang web: nguồn-sống.com